

baretta

magazine

NUMMER 12 • MAJ 2021

NILS LÖNNSJÖ

TIPSY LICKS • L-O MATTSSON • DALSLANDS KANAL
MIDSOMMAR • BEA'S KÖK • GÖRAN SAMUELSSON

Det är inte lätt att sätta sig och skriva en ledare när det inte händer särskilt mycket runt omkring oss förutom den pågående pandemin. Lite finns det emellertid att kommentera.

Lika bra att börja med det tråkiga. Solsidan i Åmål fick till slut kasta in handsken och lägga ned. Otroligt synd då Emmelie Morewoods restaurang alltid höll hög kvalitet på mat och alltid hade ett proffsigt bemötande. Det är en restaurang som jag och många med mig kommer att sakna.

I detta nummer har jag satt mig ned med Nils Lönnsjö som berättat om sitt liv från Bohuslänska Skredsvik via Göteborg till Bocklarud. han hade mycket roligt att berätta.

Jag har också träffat killarna i bandet Topsy Licks från Säffle som nu så smått börjat hoppas på att äntligen få spela live. Alla killarna i bandet är vana musiker och har spelat mycket live med andra band, men med Topsy Licks återstår den premiären.

En sak som jag personligen tycker är riktigt roligt är att det i detta nummer också finns med en sida med tips på konserter framöver. Under ett drygt år nu har det inte funnits särskilt mycket att se fram emot för oss som älskar livemusik, men nu kan det börja hända saker. Det finns gott om spelningar inbokade och presenterade runt om i Västsverige med omnejd, men det gäller att dubbelkolla, det kan fortfarande bli ändringar.

Maj har inte varit en månad som skämt bort oss med sol och värme så vi får hoppas att det vänder nu. Om så är faller rekommenderas en tur med någon av de turbotåtar som trafikerar Dalslands kanal, om du inte har egen båt. Kanalen är fantastiskt vacker – och rogivande. Har man dessutom tur med vädret blir det en dag man minns länge.

När det sedan är dags att fira midsommar gäller det att se upp med Näcken, hur du fixar det hittar du i detta nummer av Baretta.

Tony Berg
Redaktör

Ansvarig utgivare & webbsansvarig
Maria Olsen
maria.olsen4@gmail.com

Redaktör
Terje Olsen
grappa59@gmail.com

Layout & Redaktör
Tony Berg
tony@tonyberg.com

Hemsida
barettamagazine.com

Instagram
barettamagazine

Maria Olsen

Har fotografien som hobby. Arbetar med webb och sociala medier i den kommunala sektorn och gillar det. På fritiden används kameran flitigt. Har varit medarbetare i fyra böcker, varav en fick Åmåls kommuns kulturpris. Hon har även placerat sig på en andraplats i Kamera- och bilds fototävling. Maria gick en högskoleutbildning våren 2019 i källkritik bland viraler, alternativa fakta och fejkade nyheter. Nästa projekt? Förutom denna tidning och en fotografkurs på Mittuniversitetet även att slutföra arbetet med sin egna bok!
Instagram: mariasklick

Terje Olsen

Intresset för foto har alltid funnits men fram till 2006 blev det mest party/naturbilder. Första systemkameran köptes på Cypren 1979 där han gjorde FN-tjänst, men det var när den första digitala kameran köptes som intresset tog fart. Är medlem i Tilt Photogroup, en grupp på nio personer. Hans största projekt så här långt var när han dokumenterade nedläggningen av Volvo Bussar i Säffle. Delaktig i fyra utgivna fotoböcker.
Instagram: grappa59

Tony Berg

Arbetade som skribent och fotograf åren 1990-2014. Arbetar sedan 2014 på Åmåls Grafiska AB och har genom åren hunnit med att ge ut sex böcker och medverka i ytterligare ett. Är grundare av Åmåls Fotofest och är även media- och bokningsansvarig på Åmåls Bluesfest. Tony har även haft ett flertal fotoutställningar och var under ett antal år med på Blues at Sea och ställde ut bluesbilder. Tony arbetar för närvarande med fyra olika bokprojekt.
Instagram: tonyberg64

04

22

36

42

66

70

004 Bohusläningen som landade i Bocklarud

Nils Lönnsjö flyttade till Dalsland med sin Margareta 1980. Drygt tio år senare startade han Åmåls Bluesfest, idag Sveriges största

022 Midsommarnattens magiska krafter

För oss svenskar är midsommar något magiskt. Ljuset, kärleken och värmen (förhoppningsvis) gör detta till årets bästa högtid

036 Topsy Licks väntar på att få spela live

Säfflebandet har snart tre album klara, men har ännu inte gjort någon livespelning, det hoppas de få ändra på i sommar

042 Dalslands kanal är en dalsländsk pärla

Kanalen byggdes för kommersiellt bruk, men fick sadla om till turism för att rädda bolaget och det lyckades med besked

050 Alison Jackson ställer ut på Sliperiet

Sliperiet i Borgvik har under ett antal år lockat många besökare, årets konstnärer är Alison Jackson och Mark Frygell

054 Mattsson summerar sin fotbollskarriär

Fotbollstränaren L-O Mattsson har skrivit en bok om sitt liv som fotbollsarbetare, i augusti släpps boken runt om i Västsverige

056 Frederik Zälls bjuder på grilltips

Kocken och författaren Frederik Zäll bjuder på sina allra bästa grilltips i sin nya bok med många spännande recept och tips

058 Asterix är tillbaka med album 39

Asterix seriealbum är något man kommer ihåg sedan barnsben nu har förlaget aviserat ett nytt album med gallerna i höst

060 Inget Sweden Rock i år men whisky blev det

Sweden Rock fick ställa in sin festival även i år, men lite tröst kan man få då den traditionella rockwhiskyn släpps som vanligt i år

062 Be A Nilssons mat går i sommartema

Barettakocken Be A Nilsson har kokat ihop en alldeles egen mix inför midsommarafton, kanske läge att prova något nytt

064 Nytt album och box med Prince

Prince finns dessvärre inte med oss längre, men i sommar släpps ett tidigare outgivet album i en box med annat guds

066 Göran Samuelsson har blivit med musikvideo

Vad gör man som artist om man inte får uppträda och dessutom nyss gett ut ett nytt album? Man skriver en ny låt och gör en video

068 Åmåls Bluesfest inställd även i sommar

Det blev som många beförde, ingen bluesfest i sommar heller, men bluesföreningen tar nya tag och jobbar på mot 2022

070 Sven-Ingvars ger sig ut på Sverigeturné

Jo, du läste rätt, Sven-Ingvars ger sig ut på turné runt i Sverige senare i höst samtidigt som bandet firar 65 år – respekt

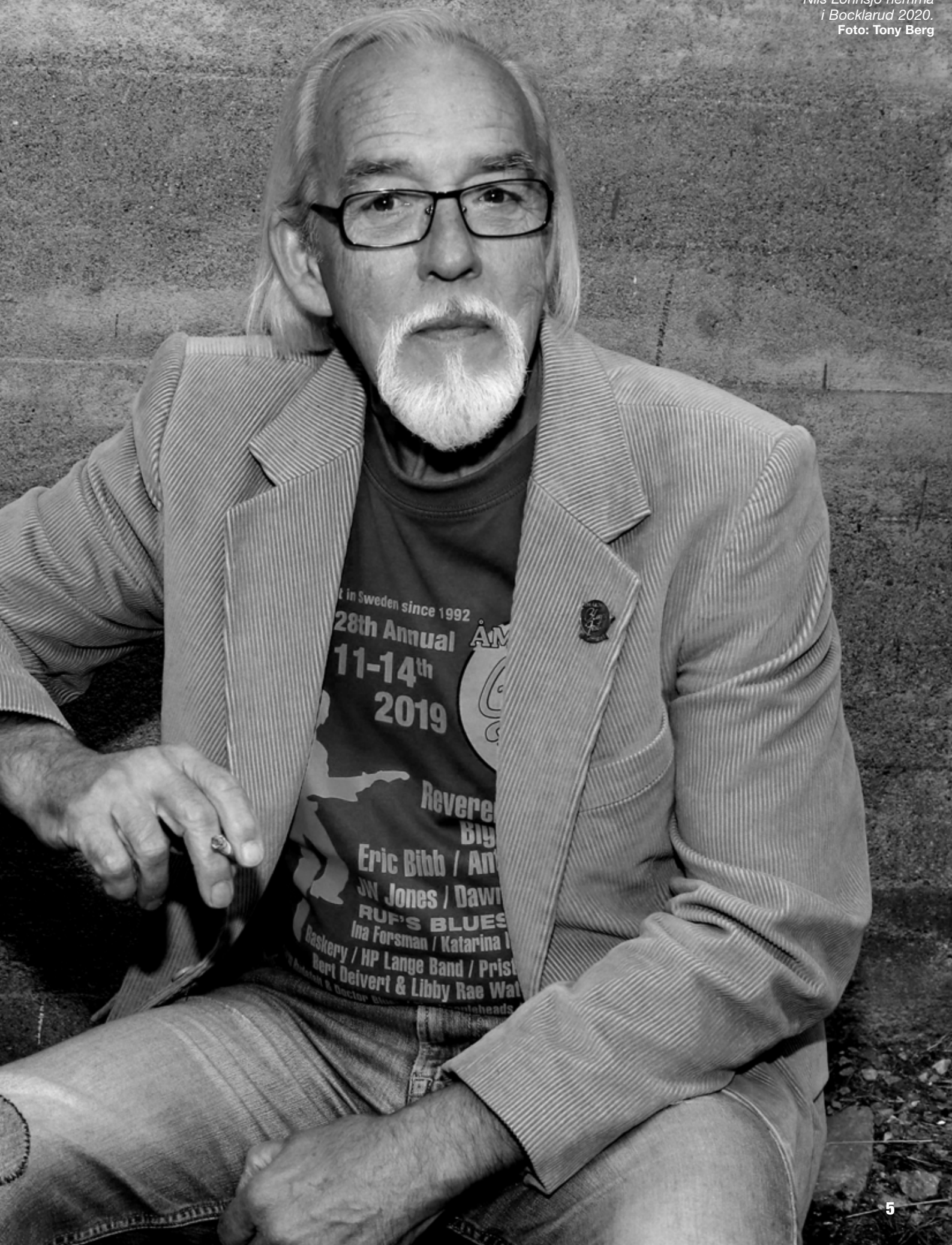
076 Skivrecensioner i massor

I detta nummer bjuder vi på hela sju sidor skivrecensioner där vi även kan presentera två nya och kunniga recensenter

Nils Lönnsjö

När man känt en person i många år tror man kanske att man vet det mesta om dem. Jag var rätt säker på att Nils Lönnsjö var infödd göteborgare, men det stämmer inte. Det och en hel del annat fick jag lära mig när jag satte mig ned med mannen som startade Åmåls Bluesfest.

**Nils Lönnsjö föddes på Uddevalla BB 1948 veckan före midsommar och kom hem från BB på midsommar.
– Det är därför vi firar midsommar, säger Nils och ler.**

Nils familj bodde då i Skredsvik som ligger på norra Bokenäset vid Gullmarn två mil norr om Uddevalla.

– Så jag är en stolt Bohuslänning, vi blev så intelligenta för att vi käkade mycket fisk.

Familjen flyttade runt lite i samma område under Nils första år. Först bodde familjen med ett rum och kök, mamma, fem barn och mormor. Därefter blev det två rum och kök. De flyttade runt tre-fyra gånger nere på kusten innan de hamnade i Mellerud. Därefter blev det Skredsvik igen. Under några år utbildade sig Nils mamma och var då mycket i Norrland, så mormor drog ett stort lass. När modern var klar med sin utbildning fick hon jobb i Göteborg och då flyttade familjen till Biskopsgården, året var 1958, då var Nils elva år och hela livet förändrades.

Skolan han gick i var provisorisk och inrymd i ett hyreshus. Stora delar av Biskopsgården var fortfarande under byggnation. På fritiden lekte han och de nya kompisarna ofta på gården. Bland de som bodde där fanns det en tjej som Nils var väldigt förtjust i och som han brukade jaga lite. Inledningsvis gick det rätt bra, men en gång när han jagade efter henne så hon stöp och bröt ett nyckelben, sedan var Nils inte så intressant längre.

En annan överraskning var att Nils spelat fotboll som

Nils 1952.

Foto: Privat

lite, i Solens IF. Föreningens ungdomslag höll till på en grusplan där det dammade ordentligt på sommaren.

– Jag minns att jag alltid kom hem med grus och sand i såren på armbågar och knän.

I Göteborg fick Nils många nya vänner, en av dem finns fortfarande kvar som nära vän, Christer Nilsson.

Musikintresset hade vaknat några år tidigare medan familjen fortfarande bodde i Skredsvik. Prästsonen där hade släkt i USA som skickade över skivor med jämna mellanrum. Där träffades de ibland och lyssnade på skivorna i prästfamiljen stora fina musikmöbel.

– Där hörde jag Elvis för första gången 1956 och var helt knäckt.

När familjen bodde i Göteborg kom Nils storebror hem med en skiva som tog Nils med storm. Det var "Tutti frutti" med Little Richard.

– Vilken röst, jag hade aldrig hört något liknande. Nu började det likna något. Vi satt och lyssnade på skivan på min brors plastgrammofon där högtalaren var i locket till grammofonen.

Brodern fortsatte komma hem med ny spännande musik med artister som Fats Domino med flera. Han köpte också en riktig musikmöbel av märket Aga som syskonen ofta samlades vid.

– Vi lyssnade på skivor, men kanske främst på Radio Luxembourg.

Brodern hade kopplat in radiodelen i tv-uttaget i hyreshuset och fick ett otroligt bra ljud på Radio

Under vistelsen i Clarksdale Mississippi fick de träffa en legendariske radio-djn Early Wright. Han hade varje natt ett radioprogram på stationen WROX i Clarksdale som hette "Soul man". Då var han en av de äldsta svarta radiomännen och han var även den första färgade radio-djn i Mississippi. Han sände fyra timmar varje natt. Samma år som Early fick besök från Sverige hedrades han av University of Mississippi's Center för the Study of Southern culture som skapade ett stipendium i hans namn. På bilden ses Early Wright tillsammans med John Brenner utanför hotellet Up-Town Inn där John och Nils bodde under tiden i Clarksdale.
Foto: Nils Lönnsjö

Luxembourg tack vare antennen. Men en dag kom det några tekniker som skulle kontrollmäta huset och ta reda på varför hyresgästerna hade så dålig mottagning i sina tv-uttag. Männen kom fram till att anledningen var att Nils storebror kopplat in radion på tv-antennen.

– Det slutade med att mamma fick en reprimand och böter för förseelsen, berättar Nils.

En av bröderna gick till sjöss när han var 14 år gammal och hade alltid med sig lp-skivor hemma. Båtarna gick ofta till USA så han köpte bara amerikansk rock.

I samma veva började Nils också spela själv.

– Vi hade haft en Jesusknäppare hemma i Högsbo som jag försökte lära mig spela på, men det var inte lätt med små händer samtidigt som strängarna låg fem-sex millimeter över halsen. När jag var 13 år började jag på en gitarrkurs men slutade ganska snart. Vi fick bara sitta och spela tumme-lyft-lyft, tumme-lyft-lyft, det var inget roligt.

En bit in på 1960-talet hände mycket inom musiken. The Rolling Stones, The Beatles, The Kinks och fler band dök upp. Nils började köpa egna skivor. En guldgruva för unga musikälskare med begränsad ekonomi var en herre i Högsbo som servade jukeboxar. Han hade mycket bra begagnade singlar.

– Han hade mycket bra musik och tog 50 öre för en singel. Visst var de lite raspiga, men det var bra låtar. Det var en jättegod gubbe och han var alltid glad när vi kom.

Nils 1971.

När musikintresset växte gjorde också viljan att spela musik själv detsamma. Nils och några kompisar träffade en kille som bodde i en villa i Högsbohöjd. Där fick de vara och öva i ett litet rum i källaren. Killen kunde lite mer än Nils och Christer så han visade dem grunderna. Nils tog rollen som kompgitarrist. Sedan övade vi under hösten och vintern. Bandet, som då hette The Gear Fab Mods, fick en ny medlem i form av Dennis Johansson som var en riktigt duktig sångare och gitarrist.

– Han var en jävligt bra sångare. Senare kom Odal med som gitarrist, och han kunde spela, vi pluggade in hans gitarr i min Fender-förstärkare och körde två elgitarrer genom den och det distade bra vill jag lova, skrattar Nils.

Därmed var bandet Muzzy Group fött. Bandet blev tvåa i en rockbandstävling. Huvudattraktion i samband med popbandstävlingen var det brittiska bandet The Pretty Things.

– De var kanonfulla under spelningen. Sångaren och munspelare Phil May låg på scenen och spelade och basisten John Staxx stod och halsade ur en magnum-flaska med rödvin, totalt kaos.

The Pretty Things hade bildats några år tidigare av sångaren Phil May och gitarristen Dick Taylor som då var med i den första upplagan av The Rolling Stones.

Tillsammans med Keith Richards och Mick Jagger hade Taylor haft ett band som hette Little Boy Blue & The Blue Boys. När Brian Jones sökte medlemmar till sitt band sommaren 1962 anslöt trion och

*Big Jack Johnson på King Biscuit Blues
Festival i Helena, Arkansas 1988.
Foto: Nils Lönnsjö*

*R.L. Burnside hemma i familjen Lönnsjös
hem i Bocklarud sommaren 1995
Foto: Nils Lönnsjö*

*Mycket folk ute på gatorna vid King Biscuit
Blues Festival i Helena, Arkansas 1988.
Foto: Nils Lönnsjö*

The Rolling Stones var bildat. Femte medlemmen i bandet var Ian Stewart.

Stones hade för många gitarrister så Dick Taylor bytte till bas. Han hoppade av Stones ett halvår senare för att studera på Central School of Art and Design i London och bildade kort därefter The Pretty Things tillsammans med Phil May.

1966 började Nils på en handelsskola, men där blev han inte kvar länge.

– Det var så tråkigt med kredit och debit så jag klarade inte av det.

Han hoppade av skolan så tiden ägnades istället åt att repa med bandet och umgås med kompisar. Ungefär i den vevan hoppade Christer Nilsson av bandet och flyttade till Strängnäs. Muzzy Group fick ett erbjudande från St Pauli By Nacht, en kringresande varité, att jobba som musiker under sommarturnén, med början i april.

– Det gick bra och vi tjänade riktigt bra på den tiden. Vi hade 100 kronor var i veckan vilket räckte till dryck och cigaretter, så vi var nöjda. Men det var tufft ibland, vi åkte på flaket på lastbilen tillsammans med gummi-mannen Martino och fakiren El Salama. Vi bodde i tält och ibland när man vaknade hade håret frusit fast i tält-duken.

Bandet spelade i början och slutet av föreställningen samt kompade strippan och sedan ormtjuserskan. Sällskapet reste runt under sommaren på alla större marknader från Sveriges nordligaste marker till Skåne där de spelade både på Kiviks och Sjöbos marknader. Eller...på Sjöbo marknad blev det inte så mycket

Nils 2001. Foto: Tony Berg

spelat. Killarna i bandet hade köpt sprit av några romer när de kom till Sjöbo, och söp till. Alla fyra låg utanför tältet och spydde före showen när variténs ägare, en herre vid namn Schultz kom till tältet och sade:

– Det här går inte pojkar, ni får packa era grejor och ge er iväg!

Det var inget annat att göra. De fick tag i en raggare som lovade att köra dem hem till Göteborg för 400 kronor. Han hade en

vit och turkos Ford Fairlane och körde som om livet stod på spel. På motorvägen fick han punktering och det var bara turen som gjorde att han höll sig kvar på vägen och inte kraschade. Däcket byttes och sedan fortsatte resan till Göteborg där han släppte av bandet och fick sina pengar. De fortsatte att spela ett tag till, men det dök upp nya intressen som gjorde att musicerandet gick på sparlåga.

– Det var i den vevan vi upptäckte det här med brudar och annat på allvar, ler Nils.

Sedan var han också tvungen att börja arbeta för att få in pengar, men så fort det blivit en liten buffert gav han sig ut och reste till städer som London, Amsterdam och Köpenhamn. Han sprang också på många konserter.

– Jag har en lista hemma över vad jag sett och det var mycket bra. Men ibland kan man fundera på hur man hade råd, biljetterna kostade 15-25 kronor vilket var en del pengar på den tiden. Vi såg Jimi Hendrix och... ja vi såg nog rubbet. Det enda jag missade var The Beatles, men jag var ingen fan av dem. Jag gillade mer The Rolling Stones, Animals och The Pretty Things.

*Kenny Brown och Nils Lönnsjö tar en paus på
Husets innergård under bluesfesten 2002.*

Foto: Tony Berg

*Nils Lönnsjö delar ut Åmåls Bluesfest
Award 2014 till Harry Banks*

Foto: Tony Berg

*Åmåls dåvarande kulturchef, Stefan Jacobson
tillsammans med Nils Lönnsjö vid invigningen
av Åmåls Bluesfest sommaren 2013.*

Foto: Tony Berg

*Nils tar ett litet snack med Agneta Andersson
och Åsa Lundequist utanför blueskontoret 2011.*

Foto: Tony Berg

*Året är 2001 och Nils Lönnsjö har stora planer
för hamnterminalen i Åmål som vid denna
tidpunkt hade några år kvar till takläggning.*

Foto: Tony Berg

Nils och kompisarna var ofta på Cue Club i Göteborg eller jazzklubben Opposite Corner alldeles bredvid som hade ett fantastiskt husband med samma namn som klubben under ledning av musikern Gunnar Lindgren.

För Nils del blev första livekontakten med internationell blues när American Folk Blues Festival besökte Sverige under sin Europaturné. Det var en kringresande festival som turnerade runt om i Europa under 1960-talet med start 1962. Det var för många européer första kontakten med bluesen, och för många av de amerikanska artisterna var det första gången de spelade utanför USA. Bland dem som var med genom åren märks Muddy Waters, Howlin' Wolf, Sonny Boy Williamson och John Lee Hooker.

Första riktiga blueskonserterna med amerikanska artister Nils kommer ihåg från Göteborg var Muddy Waters på Kåren 1975. Då var bland andra Mojo Buford och John Primer med i Muddys band. De sistnämnda två har spelat på Åmåls Bluesfest flera gånger.

En annan minnesvärd konsert var den med Etta James och BB King. Då stod Nils framför scenen och fotograferade när en vakt kom och tog filmen för honom. Inga bilder den gången inte. Bland de mest minnesvärda konserterna var två med Jimi Hendrix, men den Nils framhåller som den bästa var med Cream.

– Det var en grymt bra konsert.

För att ha råd att gå på alla konserter och även

Nils 2002. **Foto: Tony Berg**

kunna resa gällde det att jobba. Först var han tidningsbud, därefter caddie på golfbanan i Hovås.

– Vi jobbade åt snålgubbarna. De var riktiga svin och behandlade oss verkligen som skit, minns Nils.

Han sommarjobbade också på restauranger och på Handelsbankens huvudkontor i Göteborg där han var te och kaffepojke.

– Då fick man en klapp på ändan lite då och då av damerna på kontoret, skrattar Nils.

Därefter blev han vaktmästare på Riksbyggen och avancerade snart vidare till ritare och fick då en riktigt bra lön.

– Min blivande svåger var fackrepresentant där och såg till att jag fick bra betalt.

Han slutade jobba för att börja studera på folkhögskola för att bli ingenjör, men det tog slut efter två år då Nils var med och anordnade en demonstration mot den odemokratiska skolläningen. Då fick han och sju andra elever som var med i protesten sluta. Samtidigt visade det sig att han fått för mycket betalt av Riksbyggen men Nils hade inget jobb och kunde inte betala tillbaka, så Riksbyggen fick anställa honom igen så att han kunde betala tillbaka det han fått för mycket i lön.

Nu var det dags för Nils Lönnsjö att ställa sig till försvarsmaktens förfogande. Det militära var inte något som föll Nils i smaken.

– Jag skulle göra min tjänstgöring som väderbiträde, men jag gjorde kanske inte mitt bästa.

Vid ett tillfälle sköt han lösa skott mot fanjunkarens skor vilket inte var populärt. Varje dag de skulle ut och krypa omkring i snön under grundutbildning travade Nils ned till läkarstationen istället. Paletten han visade upp, eller skyllde på var imponerande. Utslag, mjäll, snuva, ont i örat med mera. En dag kom det en präst och pratade med Nils om att han borde skaffa lite stil, men den predikan gjordes för stängda öron.

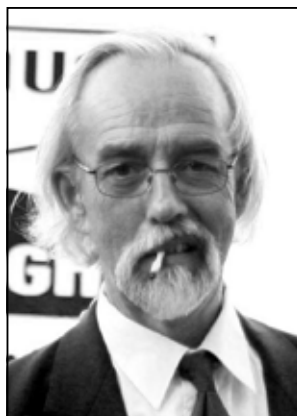
När han sedan hamnade på sin postering i Ljungbyhed vantrivdes han än mer. Han gick ned till läkarens kontor på området och knackade på, men ingen öppnade. Han fortsatte och till slut gav de upp och släppte in honom. När läkaren undrade vad som var fel svarade Nils:

– Jag klarar inte att stanna här, jag måste ha knark!

Då blev det fart. Nils eskorterades tillbaka till psykiatriska avdelningen på Sahlgrenska i Göteborg av två k-pistbeväpnade vakter. I början var det en tryckt stämning i bilen, men när Nils började berätta varför de körde honom till Göteborg började de skratta och återstående del av resan blev trevlig. Väl på den psykiatriska avdelningen fick han träffa en psykolog som det visade sig också var vapenvägrare. Han hade suttit sina tre månader i fängelse för vapenvägran och gillade Nils berättelse. Så han frågade Nils om det passade bra med en sjukskrivning över sommaren.

– Helt perfekt, blev svaret.

Under 1970-talet hade han sedan sex-sju olika jobb på byggen, i Göteborgs hamn, på en trävaruaffär och

Nils 2006. **Foto: Tony Berg**

på kyrkogård med flera. 1979 hyrde Nils och hans Margareta ett hus i Ärtemark och fick smak för lugnet och naturen i Dalsland. Då började vi titta i GP efter husannonser från Dalsland. Vi fastnade för en annons om tre olika missionshus som var till salu för 75 000 kronor styck. Ett låg i Slädekärr, ett i Bocklarud och så var det ytterligare ett ställe som Nils inte kommer ihåg. Valet föll till slut på Bocklarud, som också var det av missionshuset som var i sämst skick.

– Det var en del att göra på huset, men läget gick det inte att klaga på.

En del att göra är kanske ett understatement. Missionshuset saknade vatten och toalett. Det vatten som behövdes hämtades i början från en bäck i närheten. När de flyttade upp vid midsommar 1980 hjälpte Christer och Eva till och de blev så betagna av naturen att det själva köpte ett hus i Bocklarud året efter.

Det som möjliggjorde flytten från storstaden till lugnet i Dalsland var att Nils fick jobb på Duni i Skåpafors. Där blev han kvar tills han pensionerade sig för några år sedan. Första halvan av 1980-talet ägnades åt att renovera och modernisera huset. Alla som besökt det vet att Nils och Margareta skapat sig ett litet paradiset i Bocklarud.

När huset var färdigt blev Nils engagerad i Fröskogs Kulturförening tillsammans med bland andra musikern Harry Banks. De anordnade blueskvällar i Fröskogs gamla skola med artister som Blues On The Rocks och Eric Bibb med flera.

Nils och Margareta startade också Bocklarud Blues

Mission som var med och arrangerade musikkvällarna.

Här fanns givetvis en grogrund till vad som skulle komma att bli Åmåls Bluesfest, men det var ett annat möte som låg bakom födelsen av det som idag är Sveriges största internationella bluesfestival. Nils Lönnsjös vän Josh Brenner arrangerade 1988 en turné med Kenny Brown. Josh och Kenny hade lärt känna varandra tre år tidigare när Josh Brenner liftade runt i Mississippi, USA. Under Sverigeturnén med Kenny Brown var en av konserterna i Uddevalla. Nils åkte ned för att lyssna på Kenny och hans svenska kompband. När turnén närmade sig slutet frågade Kenny om inte Josh och Nils ville följa med till USA. Det ville de. När turnén var slut följde Nils och Josh med Kenny till USA.

Under 25 dagar bodde de hos Kenny Brown i hans lilla "shack", den bästa guiden för oss bluesälskare. Det blev Memphis och flera anrika clubbesök, även en promenad förbi Elvis lilla palats. Fler besök i Hernando, Clarksdale och så West Helena, Arkansas, där en av de äldsta bluesfestivalerna gick av stapeln. BIP* från Sweden fick åka med på en hjulångartur på mighty Mississippi med alla fina gamla bluesartister. En minnesvärd eftermiddag i Clarksdale var ett gig som pågick i över fyra timmar med T-Model Ford. Kenny satt in och spelade tills krampen gjorde det omöjligt att fortsätta.

1991 ringde Kenny Brown till Nils och berättade att han börjat spela med sångaren och munspelaren Mojo Buford, som tidigare spelat i Muddy Waters band.

Nils 2011. Foto: Tony Berg

Kenny undrade om Nils kunde hjälpa till att sätta samman en turné i Sverige följande sommar.

Jodå, visst kunde Nils hjälpa till med det. Han fick till en bra turné och kunde samtidigt förverkliga en dröm om att skapa en bluesfest hemma i Dalsland. Nils visste att Christer skulle vara med. De båda hade tidigare varit ute och åkt och fastnat för skidbacken vid Högheden. Det skulle kunnat bli en fantastiskt konsertarena. Till slut föll valet ändå på Örnäsparken i Åmål.

De började förbereda första upplagan av Åmåls Bluesfest. Tack vare Mojo Buford hade de ett stort amerikanskt namn, nu behövdes ytterligare några artister. Efter en del arbete hade Nils lyckats få ihop en bra uppställning till Åmåls Bluesfest 1992. Förutom Mojo Buford Blues Band bokades duon Sivert Bramstedt och Sture Elldin, The Bluesblasters, Sue's Blues, Uptown Blues Band samt Åmålsbandet Hobo's Rhythm N' Blues Section. Lördag 18 juli 1992 var det så dags för första upplagan av Åmåls Bluesfest i Örnäsparken i Åmål. 480 betalande besökare kom till den första bluesfesten.

Nu fanns det ingen återvändo, det var lika bra att köra på följande år också. Mojo Buford och Kenny Brown var tillbaka som affischnamn, men nu fanns ytterligare två amerikanska akter med på affischen, legendariska Canned Heat och Eric Bibb. Blues- och boogierockbandet Canned Heat lyckades få hela Örnäsparken att svänga under sitt besök i Åmål. Eric Bibb var redan då en fantastisk artist, men har sedan

dess vuxit ut till att bli en världsartist.

1993 gästades bluesfesten också av en tysk artist vid namn Hans Blues & Boogie (Hans Brunckhorst). En kompetent musiker, men det man mest kommer ihåg var nog ändå en formulering i hans biografi som skickades runt till media. En bit in i biografen stod det "64-71 Äktenskap – ingen musik. 1972 Inget äktenskap – Musik!" En sann musikälskare!

Efter två år hade Åmåls Bluesfest vuxit ur Örnäsparken och flyttade över gatan till den gamla hamnterminalen, där festivalen stannade några år innan det var dags att inta Örnäsvallen ett stenkast söderut. Numer är bluesfesten tillbaka i terminalen som idag är en täckt arena. Undantaget var 2010 då den gamla terminalen brunnit ned. Det innebar att Åmåls Bluesfest arrangerades i ett megatält på planen vid djuphamnen, alldeles intill där terminalen tidigare stått.

Förutom själva huvudscenen har Åmåls Bluesfest ända sedan starten bjudit på blues på en rad olika platser, från fritidsgård, gata och restauranger till tåg och båt.

1992 var Åmåls Bluesfest en endagsfest, men med åren har arrangemanget vuxit. De senaste åren har det officiella festivalprogrammet inletts på torsdag och avslutats på söndag, fyra dagar då Åmål går i blått, men ofta har festivalen tjuvstartat på tisdag eller onsdag. 2009 inleddes bluesfesten redan på måndagen med club-blues på Hamncompagniet. 2022 är det tänkt att Åmåls Bluesfest åter blir en femdagarsfest med start på onsdag.

Nils 2013. Foto: Tony Berg

Under 1990-talet jobbade Nils skift på Duni samtidigt som han lade i stort sett all fritid på Åmåls Bluesfest. 1999 fick han tack vare Tommy Jingfors jobba med bluesen och annan musik åt Åmåls kommun under tre månader varje år. Nils jobbade med flera olika projekt rörande musik och ungdom i Åmåls kommun.

– Då kände jag mig fantastiskt inspirerad. Tommy Jingfors var en energikick att jobba med. Samtidigt fanns det fler inom kommunen som jobbade för att det skulle hända något då.

Nils jobbade med olika Ungdoms- och EU-projekt och reste bland annat till Skottland, Grekland, Polen och England i tjänsten.

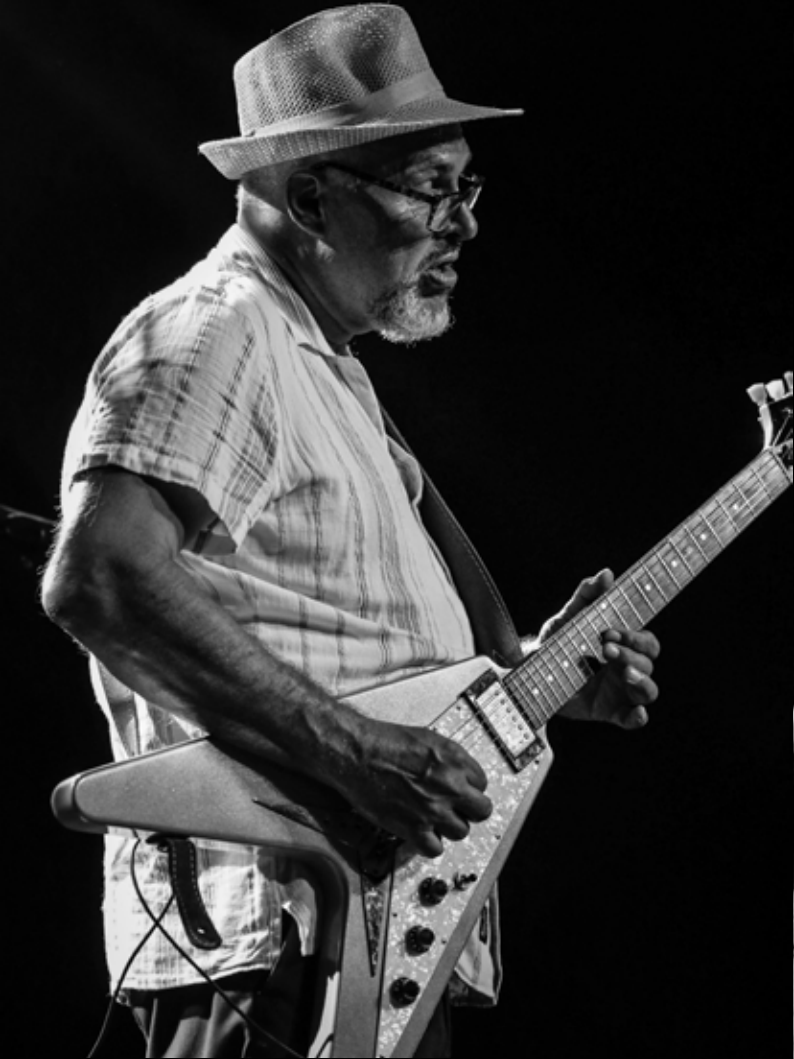
– Det var en givande tid, tyvärr blev det ju aldrig något riktigt av det i slutändan.

Christer Nilsson var Åmåls Bluesförenings första ordförande, när han trädde tillbaka tog Nils Lönnsjö över och var då både ordförande och bokare. Han fortsatte med den dubbelrollen ända fram till och med bluesfesten 2017, sedan tackade han för sig. Efter bluesen och pensionering har han inte legat på latsidan.

– Jag är nästan ikapp med huset nu. Det höll på att rasa när jag slutade med bluesfesten. Även trädgården har fått sig en uppfräschning.

När det gäller musik lyssnar han lika mycket som tidigare och försöker spela lite på gitarren. Åtminstone någon timme varannan dag.

– Jag har inrett ett litet rum med en liten anläggning, där sitter jag och spelar gitarr, men jag har även fingrat

Magic Slim och hans band kliver av tåget vid djuphamnen i Åmål, precis bredvid festivalområdet vid bluesfesten sommaren 1995. Med på bilden är Magic Slim (i hatt) samt basisten Nick Holt (bror till Magic Slim) och gitarristen John Primer som tidigare varit med i Muddy Waters band. Även norske munspelaren Tore Jamt finns med på bilden.
Foto: Tony Berg

Ina Forsman har gästade Åmåls Bluesfest flera gånger här vid besöket 2019.
Foto: Tony Berg

Louisiana Red är en av de riktigt stora som spelat i Åmål, här vid bluesfesten 2003.
Foto: Tony Berg

på basen det senaste, det är roligt, säger Nils.

Just nu blir det dock inte fullt så mycket spelande då fru, trädgård och hus fort farande tar en del av tiden.

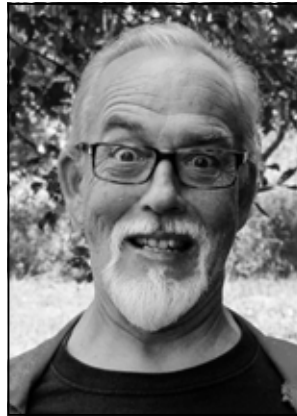
När vi börjar prata om stora musikupplevelser funderar Nils en stund, sedan rabblar han upp några av sina stora favoritkonserter. The Rolling Stones i Göteborgs Mässhall 31 mars 1965 är den han kommer på först. Crazy world of Arthur Brown med Traffic och flera på Teenage fair i Göteborg 1967 är en annan. Creams spelning på Lorensbergs Cirkus 1967 är också given.

Jimi Hendrix hann Nils med att se två gånger, på Liseberg 1978 och Lorensbergs Cirkus året efter, båda konserterna var fantastiska.

Han såg också några bra festivaler och konserter i England. Däribland Pink Floyd och Roy Harper i Hyde Park, London 1970. En minnesvärd festival var Phun City Music Festival i Worthing, England 1970. Där uppträdde band som The Pretty Things, Edgar Broughton Band, MC5 och Pink Fairies bland många andra. Festivalen arrangerades av den brittiska underjordiska anarkisten Mick Farren med gratis entré under festivalens tre dagar.

När det gäller Åmåls Bluesfest har Nils genom åren bokat många fantastiska artister, både svenska och utländska, men vilka är favoriterna av dessa?

Magic Slim & The Teardrops, Louisiana Red, Bobby Rush, The Persuations, Angela Brown, Jr Watson Band, Sharrie Williams & The Wiseguys, James Harman & Nathan James, Ian Siegal, John Mooney, Black Voices,

Nils 2016. **Foto: Tony Berg**

Miriam Mandipira och Ina Forsman är de Nils nämner men tillägger också att det finns många fler.

När det gäller de svenska artisterna har det också varit många fantastiska konserter att minnas.

– Eric Bibb och Staffan Astner. Visst är Bibb amerikan, men tillsammans med Staffan Astner kan vi se det som en svensk akt, säger Nils och ler.

Givetvis är Sven Zetterberg med på listan. Han är den bäste vi fått fram i Sverige på bluesidan. Little Jenny & The Blue Beans är också givna på en lista av denna typ. Båda dessa är mycket saknade av bluesfans i Sverige och övriga Norden.

Andra konserter Nils minns med varmt hjärta är de med Mr Bo & The Voodooers, Shoutin' Red a.k.a. Felicia Nielsen, Slidin' Slim, Svante Sjöblom & Filip Jers samt Lollo Gardtman.

Så nog är det en imponerande lista av svenska och utländska artister Nils Lönnsjö kan titta tillbaka på efter sina många år i bluesens tjänst.

Även om det nu inte varit någon bluesfest på snart två år så kommer Åmåls Bluesfest tillbaka nästa år och förhoppningsvis kan Nils få ytterligare någon konsert att lägga till sin lista över de mest minnesvärda framträdanden han sett på bluesfesten.

Tony Berg

* Blues Important Person

Midsummer

Magins och kärlekens stora högtid

Majstången smyckas och reses sedan innan det är dags för dansen att ta vid.
Foto: Ander Nilsson

Säg midsommar och de flesta svenskar får något drömskt i blicken. Minnen från tidigare midsomrar med allt vad det innebär av sommarförälskelser, ledighet, värme och ljus blandas med förhoppningar om kommande midsommar.

Jag tror inte att det är många svenskar som inte har något speciellt minne från någon midsommarafton. Däremot verkar det inte vara särskilt många som vet, eller bryr sig om, varför vi firar midsommar. Vi vet att vi ska fira och ha roligt, klä stången, smycka hus, bilar och oss själva. Ja, en del passar till och med på att smycka sina husdjur, kan tänka mig att de funderar en hel del på vad matte eller husse sysslar med under midsommarhelgen.

Gamla samlingsplatser och dansbanor som numera mest ligger obesökta i glömska lever upp under denna ljusets helg. Även små dansbanor smyckas med grönt och framåt eftermiddagen hjälps alla åt att klä midsommarstången. Efter att stången sedan rests efter alla konstens regler tar danserna och lekarna vid. Alla samlas runt stången för att leka små grodorna eller dansa långdans.

När det gäller midsommar är det nog en av de helger där vi svenskar håller hårdast på traditionerna. Det ska vara nykokt färskpotatis och sill kryddat med lite gräddfil och lite hackad gräslök. Lika given är nubben, fisken måste ju sköljas ned med något. Snapsvisorna blir en bra ursäkt för att fylla glaset.

Förr var också vitgröten viktig på midsommarbordet. Vitgröt var ett namn för den finare gröt som man ofta åt vid festligheter. Den kokades på mjölk, istället för vatten, och med vetemjöl eller

korngryn och i senare tid risgryn.

För att göra midsommarmaten till en riktig fullträff avslutas det hela med lite jordgubbar toppade med grädde och lite hederligt gammalt hett kokkaffe på ett fat. Sedan fortsätter midsommarm festen fram mot den korta midsommarnatten.

Just midsommarnatten har i många hundra år varit en magisk natt. I vårt allt mer moderna samhälle är det lätt att gamla traditioner faller i glömska, eller åtminstone anledningen till varför vi firar dem. Vid midsommar är det sol, bad, sill och festligheter som gäller, men hur var det förr? Jo, då hade magin ett större grepp om människan, känslan av att midsommarnatten var något utöver det vanliga.

Ur det föddes också mycket skrock, traditioner och sägner. Förr sades det att midsommarnatten var enda natten på året då hästarna kunde äta sig mätta, men då hade hästen en viktigare roll i samhället. Idag är det nog inte många som funderar på om det bara är under midsommarnatten en häst kan äta sig mätt.

En annan sägen var att vattnet i källor, bäckar och andra vattendrag förvandlades till vin, det sades att vattnet blommade under midsommarnatten, något som en och annan törstig midsommarfirare säkert skulle ha uppskattat.

Daggen under midsommarnatten var också magisk, den var inte bara söt som honung, den var också bra för hälsan. Om man var sjuk skulle man rulla sig naken i daggen, eller om man inte ville slänga av sig kläderna kunde man blöta ned dem och placera dessa på det sjuka stället. Kom daggen dessutom från en gravkulle var den extra verksam.

Man kunde också dra nytta av daggen under midsommarnatten

Foto: Victoria Borodina

genom att dra dagg. Man gick naken under midsommarnatten och släpade ett lakan efter sig. Lakanet tog då bort kraften ur det gräs man drog daggen ifrån.

Detta var en procedur som man gjorde på sina ovänners marker, inte sina egna. Daggen som samlats i lakanet kramades sedan ut och gavs till de egna korna som fick extra kraft av det med bättre mjölkning som följd. Samma dag gick även utmärkt att använda till att baka på.

På tal om naken. Ett väsen som var extra farligt på midsommarnatten var näcken. Då var han extra ivrig att lura med sig sina offer, så det gällde att binda näcken innan man badade. Eftersom näcken sällan uppenbarade sig före man var ute i vattnet bands han och gjordes ofarlig genom att man satte en stålkniv i vattnet och läste följande ramsa:

– Näck, näck, nålatjuv mor din var en frilla gick i gårdarna och gjorde illa. Näcken är bunden!

En tradition som kommer från Enviken i Dalarna är att det på midsommarnatten växer upp en blomma vid alla källor som rinner mot norr. Det gäller att vara snabb att plocka blomman direkt efter att den slagit ut annars försvinner den. Blomman är vit på insidan av bladen och matt gul utanpå och påminner i formen om en näckros.

Den som lyckades få tag på blomman skulle sedan alltid bära den med sig. En person som hittar en sådan blomma vet och ser allt som andra människor inte ser, om det nu kan räknas som något positivt?

Men först och främst är midsommar kärlekens och livets helg. Midsommarfirandet har anor ända bak till hednatiden då man firade sommarsolståndet. Vi vet inte så mycket om hur man firade midsommar långt

Foto: Emilio

tillbaka i tiden, men det finns antydningar i medeltida källor att vikingarna firade sommarsolståndet med ölbrickande och blot. Den första delen av den traditionen verkar ju vara tillbaka för att stanna.

När Sverige sedan blev kristet slogs midsommarhelgen ihop med firandet av Johannes Döparens födelse 24 juni, sex månader före Jesus. Under många år var midsommardagen förlagd till Johannes Döparens födelsedag, men sedan 1953 ligger den på den lördag som infaller under tiden 20-26 juni. Flera av de kristna högtider som firas i Sverige idag firades även innan Sverige blev kristet, men av andra anledningar. Så var det också i många andra länder.

I Sverige är det numer midsommaraftonen som kommit att bli den stora dagen. Då firas det med majstång, lövade hus, mat och dryck

Majstången är från början en fruktbarsymbol som hämtats till Sverige från Tyskland, troligtvis någon gång på 1400- eller 1500-talet. Anledningen till att den kallas majstång är att i Tyskland användes den vid 1 maj-firandet. När vi tog traditionen till Sverige kom den istället att användas vid midsommarfirandet. Majstången har blivit en central del i midsommarfirandet då också de traditionella danserna dansas runt stången.

Traditioner förändras med tiden. På 1800-talet var det viktigt att allt skedde i rätt ordning. Först skulle huset städas. Golven skurades rena med såpa. Textilierna vädrades och man gjorde fint ute på gårdsplanen. När allt var städlat och klart smyckades det både inne och utomhus med blommor och björklöv.

Inomhus spreds löven på

golven och gjorde tillsammans med doften från såpan att det luktade gott inne. Även festplatserna lövades, något som också gällde båtar och vagnar som man skulle färdas med under midsommarhelgen.

I städerna sålde bönderna lövruskor och blommor till stadsborna.

På några platser runt om i Sverige var lekbröllop populärt bland ungdomarna. Först valdes en midsommarbrud, därefter en brudgum. Bruden kläddes i en fin sommarklänning och sedan gick man runt i gårdarna och frågade om man kunde få lite mat och dryck till kalaset som skulle vara efter lekbröllopet. Det fanns många varianter på detta. I vissa områden i Sverige band flickorna kransar till pojkarna som ett tecken på att de var menade för varandra.

Kransgillen var en tradition som var snarlik lekbröllopet. Då valdes ett eller flera par ut. De smyckades med kransar och dansade ihop under midsommarkvällen. Oavsett vilken typ av traditioner det var så handlade det i grund och botten om kärlek, framförallt för de lite äldre ungdomarna.

Inte helt överraskande ogillades traditioner som dessa av kyrkan. Stundtals var kritiken hård från kyrkan som på den tiden hade ett stort inflytande på samhället. Anledningen till ogillandet var att prästerskapet ansåg att firandet förde med sig ett osedligt uppförande. Men trots att kyrkan försökte få bort dessa traditioner lyckades de inte.

Vissa delar av firandet förr i tiden är kanske inte lika känt för oss idag som exempelvis traditionen att plocka blommor och lägga under kudden. Fram till slutet av 1800-talet var midsommarbålet en gammal

tradition. Faktum är att just midsommarbålet och dansen runt det var en av de äldsta delarna av midsommarfirandet. Detta gäller främst i de landskap som gränsar till Norge och Danmark där traditionen lever än idag på många platser. I Sverige är det numer tradition att tända ett stort bål på Valborgsmässoafton, men då dansas det inte runt det.

Midsommarkransen har flera innebörder, och ett varierat antal olika blommor beroende på vart man befinner sig. Oftast handlar det om sju eller nio olika sorter. Man ska vara ensam när man plockar, och dessutom vara tyst. När kransen är färdigbunden kan man hänga den i taket och låta den hänga kvar där tills julpyntet kommer fram. Då blir ditt hus friskt och lyckligt, åtminstone enligt de gamla sägnerna. Om åkern ser lite tam och visnen ut kan du sticka ned en björkkvist där, då blir skörden mycket bättre.

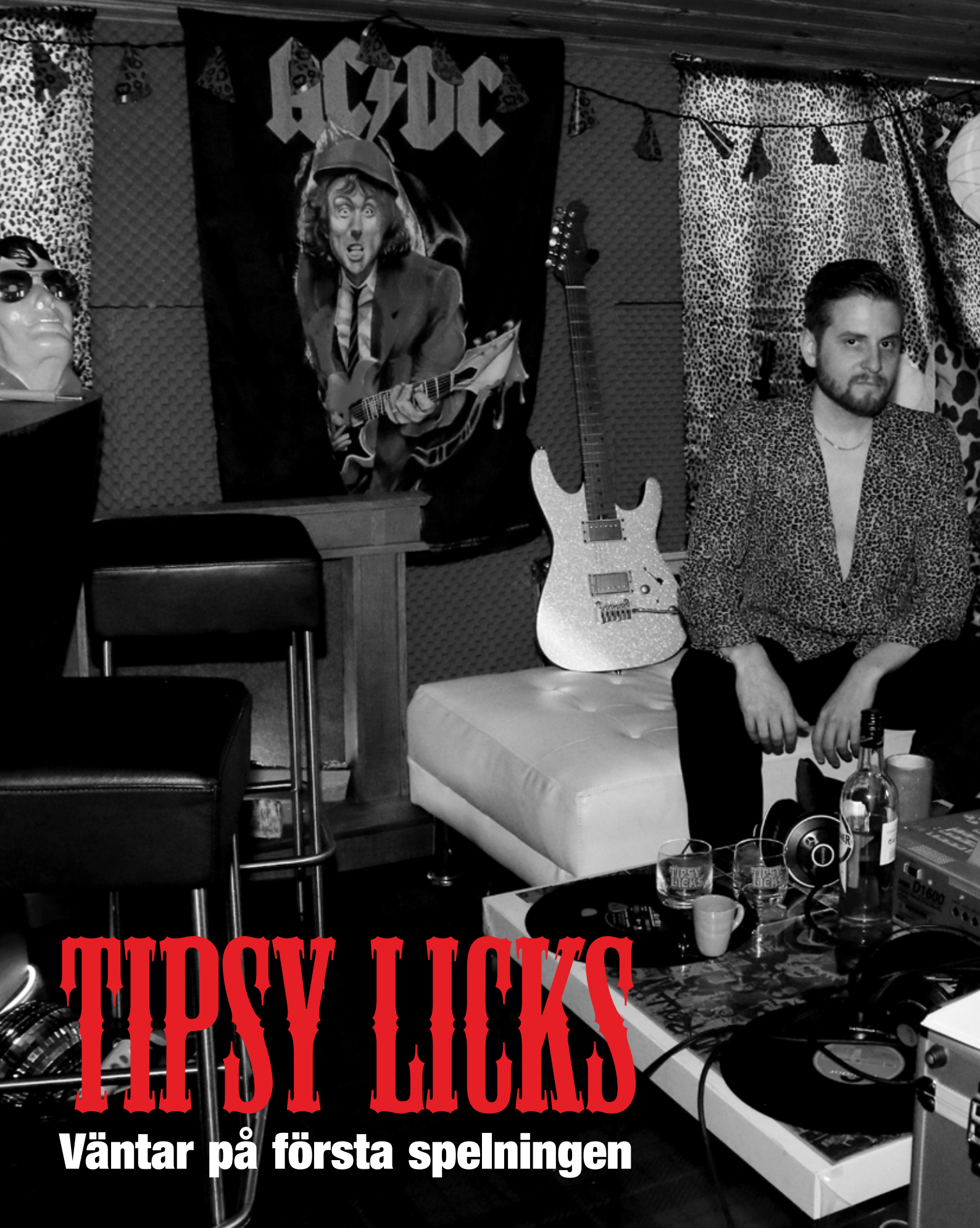
Förr sades det också att unga flickor skulle plocka nio olika sorters blommor vid en korsväg från tre olika vägrenar under tystnad och lägga dem under kudden. Då skulle man drömma om sin tillkommande.

Så är det inte riktigt idag. Visst finns det en och annan som plockar blommor och gör midsommarkransar eller lägger dem under kudden, men den tillkommande har de ofta redan koll på själva, men det är klart blommorna kanske kan hjälpa till även på 2000-talet.

Tony Berg

TIPSY LICKS

Väntar på första spelningen

Den pågående pandemin har ställt till det för många musiker runt om i världen, men det har också fötts en rad projekt som troligtvis aldrig sett ljuset om det inte vore för Corona. Många artister har gett ut album de spelat in under tiden de inte kunnat uppträda. Det gäller inte minst Tipsy Licks från Säfte som inom kort släpper sitt andra album samtidigt som de snart är klara med sitt tredje.

Nu undrar kanske en och annan varför de inte hört talas om Tipsy Licks. Det är inte så konstigt. Säfteletrion har ännu inte gjort någon livespelning, men har som sagt varit flitiga i replokal och studio istället.

Tipsy Licks bildades när coverbandet Trigger från Säfte lades på is. Trummisen i Trigger började plugga kvar blev Marcus Jansson Rang, Johan Fredriksson och Magnus Liljeqvist. Med Trigger hade de spelat 1980-talshårdrock.

Samtidigt som Trigger var pausat kom Marcus med lite nya riffidéer som de andra gillade.

- Han har alltid hållit på med sina licks, säger Johan.
- Men, i Tipsy Licks har vi ju faktiskt artistnamn också, säger Magnus Liljeqvist,

Allt började efter en spelning med Trigger då det blev lite efterfest. Framåt småtimmarna hade det konsumerats en del alkohol när Marcus sade:

– Jag är nog lite tipsy!

Med tiden fastnade det som ett smeknamn och när den nya trion skulle döpas tog trion Marcus smeknamn Topsy och Licks från det faktum att han alltid hade nya licks på gång. Då föll det sig naturligt att Johan och Magnus också fick artistnamn, för Johans del blev det Randy och för Magnus Kinkie.

Eftersom det var trummisen som lämnat fick Magnus lägga gitarren åt sidan och sätta sig bakom trummor, Johan spelar bas och Marcus gitarr. Sjunger gör de alla tre.

De första låtarna till Topsy Licks skapades runt 2017, men det var först ett par år senare som bandet började

skriva låtar på allvar. De hade en spelning inbokad på Galna Tuppen i Säffle men när Pandemin kom blev den inställd. Topsy har ofta en tidig idé på något riff sedan jobbar de fram låtarna tillsammans i replokalen.

– Det var nästan tur det för då hade vi nog bara låtar till ett set, säger Randy.

Trion har gjort en spelning på Radio Värmland där de spelade fyra låtar på P4 Live.

Första albumet som kom ut på Spotify 2020 heter "Caught 'n' wasted". Musiken är en tung riff-driven rock med någon softare låt i form av "Golden profound".

– När vi spelade in första albumet valde vi att göra det lite skitigt och vi var noga med att det vi gjorde på

inspelningarna skulle vi klara av att göra live. Så allt spelades in live i vår replokal, säger Randy.

På albumet som släpps inom kort har trion tillåtit sig att göra några pålägg i efterhand, men i grunden är det fortfarande live i replokalen som gäller. Enda hjälpen utifrån kommer från Torbjörn Carlsson som mastrat inspelningarna.

Just nu finns bandet bara på Spotify, några planer på att ge ut material på vinyl eller cd finns inte i dagsläget.

– Då vill vi nog helst göra några livespelningar först och känna att allt funkar, säger Randy.

– Men det kan kanske bli aktuellt till tredje eller fjärde albumet just nu vill vi fortsätta att utvecklas, säger Kinkie.

När de gjorde första albumet hade trion till en början fem låtar och skrev fem till för att få ihop till första albumet.

– Med det andra albumet hade vi lyxproblemet att ha fler färdiga låtar att välja bland, därför har vi snart även ett tredje album klart, fortsätter Topsy.

Nu vill de helst ut och spela sina låtar live, men så länge det inte går fortsätter de att repa och skriva nya låtar.

– Det vore ju rätt fränt om vi kunde vara ett band som gjort tre album utan att ha haft en enda spelning, det känns lite smått unikt kanske, säger Randy.

De menar att om de hade fortsatt med Trigger hade det troligen varit frustrerande att inte få åka ut och spela. Men för Topsy Licks del har det gett dem en chans att växa ihop som band och kunna skriva bra låtar, så när det går att spela live igen kommer bandet att vara väl förberett.

– Vissa låtar gick fort att skriva. Vi gjorde klart dem

och spelade in samma kväll, det är roligt när det faller på plats på det viset, säger Kinkie.

Trion har också en textbank där de kan hämta idéer från.

– Vi har nog minst 120 texter att välja bland eller plocka fragment från, fortsätter Kinkie.

Sweden Rock Magazine recenserade albumet och skrev bland annat att bandet hade lite tveksamma låtar. Det tog Topsy Licks som något positivt. Alla låtar ska inte följa standardmall 1A, De tycker det blir lite roligare om lyssnaren inte alltid kan förutse vad som ska hända i en låt. Visst finns det låtar som följer receptet för traditionella rocklåtar också, men det är viktigt med variation.

Än så länge har de inte börjat jaga skivkontrakt eller börjat skicka material till olika skivbolag. Ett undantag har de gjort, de skickade in några låtar till ett indiebolag, men mer än så har det inte blivit.

– Det kanske kan bli aktuellt att skicka ut det nya albumet. Vi har lagt lite mer arbete på det och känner att det är starkare, säger Topsy.

De är också noggranna med att poängtera att även om det är en av dem som har en idé är alla med och jobbar på låtarna. Det spelar ingen roll vem som har en idé eller åsikt, blir låten bättre finns det ingen anledning att inte ändra.

– På det viset är vi väldigt prestigelösa, säger Randy.

Nu återstår två låtar att fixa till med på andra albumet, sedan är det dags för release på Spotify, troligtvis tidigt i juni. När det sedan är dags för första livespelningen återstår att se.

Tony Berg

DALSLANDS KANAL

En av Europas vackraste vattenvägar

En resa på Dalslands kanal är lite som att resa i en vykortspärm. Det finns många vackra vyer samtidigt som det är en upplevelse att slussa, speciellt kanske för den som är lite ovan. En dagstur med någon av kanalbåtarna är ett perfekt sätt att uppleva kanalen. Antingen åker man med hela resan eller så kliver man av vid Dals Långed och tar rälsbussen tillbaka till Håverud.

Foto: Tony Berg

Dalslands kanal skapades för att frakta gods och råvaror på. Idag handlar det om turism och upplevelser.

Upperudsälven har ända sedan 1600-talet använts för att frakta fram malm och färdiga smidesprodukter för vidare transport ut i världen. Men det var en tidsödande och kostsam transport för de järnbruk som låg en bit upp längs älven och Dalslands sjösystem. Så länge det gick att frakta

på sjöarna var det inget problem, men de många och tunga omlastningarna ställde till problem.

En av de bruksägare som drev på för att sjösystemet skulle kanaliseras var Leonard Magnus Ugglå, som ägde Billingsfors bruk som byggdes under 1700-talet. Han hade sällskap i sin strävan av flera bruksägare i Dalsland och Nordmarken, men trots sina ansträngningar fick de aldrig uppleva någon kanal, men de lade kanske grunden till det som skulle

bli Dalslands kanal. Från 1750-1850 utvecklades järnhanteringen snabbt i Dalsland och 1850 fanns det nio järnmanufakturverk, en masugn, fyra stålverk, 13 stångjärnshammare och valsverk. Nästan alla av de bruken, och de sågverk som fanns låg vid de forsar där det idag finns slussar i Dalslands kanal.

I takt med att antalet bruk och sågar ökade blev också ägarna som grupp starkare. Vid flera tillfällen under 1700- och 1800-talen uppvaktade de dalsländska och

värmländska riksdagsmän för att få staten att ställa upp med bidrag och lån till byggandet av en kanal efter sjösystemet.

Eftersom varken befolkningen i Dalsland och sydvästra Värmland, eller bruksägarna, var överens om hur sträckningen på Dalslands kanal skulle se ut var Riksdagen kall-sinnig.

Till slut enades emellertid de olika viljorna, väl medvetna om att det annars inte skulle bli någon kanal. Då, 1863, gav Riksdagen slutligen

klartecken till att påbörja byggandet av kanalen, ungefär 100 år efter att frågan varit uppe för behandling första gången. Tala om långsam beslutsprocess.

Bidragande orsaker till att Riksdagen till slut gav klartecken var de stigande transportkostnaderna samt det faktum att Trollhätte kanal då var byggd (1800), och med den fanns det en sjöväg ut i världen.

Samtidigt hade Sverige lyckats roffa åt sig Norge från Danmark och politikerna ansåg att det vore bra

med en sjöväg till de nya delarna av landet.

När byggnationen av Dalslands kanal startade var det projekterat att det skulle ta sju-åtta år att bygga kanalen – det tog bara fyra. Under stor pompa och ståt kunde sedan Dalslands kanal invigas i september 1869 av konung Karl XV.

Kanske var det också tur att kanalen blev byggd under 1860-talet, hade politikerna valt att vänta tio år till hade projektet säkert varit i fara. Under 1870-talet var

marknaden för järn- och trävaror sämre än på mycket länge.

Dessutom fick Dalslands kanal konkurrens av vattenleden Örje-Knappetkanalen som invigdes 1870 samt Dalslands järnväg som då också hade anslutning till Norge.

Örje-Knappetkanalen tog nästan alla transporter av norskt timmer, och det var ett hårt slag för kanalbolaget. De norska skogsägarna hade varit bolagets bäst betalande kunder under kanalens första år.

Även om kanalbolaget hade

det tuffare än väntat så öppnade Dalslands kanal upp nya möjligheter för de som bodde utefter kanalen. Med hjälp av sjötrafiken kunde de komma ut och se sig om på ett sätt som inte var möjligt tidigare. Samtidigt som rese- och transportkostnaderna sjönk rejält kom det också nya impulser och varor åt andra hållet.

Timmerkunderna från Norge var förlorade eftersom de nu hade en egen kanal. Det insåg styrelsen för Dalslands kanal, men kampen mot

järnvägen tänkte de inte förlora. Ett sätt var att erbjuda nystartade företag ett bra transportavtal med Dalslands kanal, och att se till att de avtalen löpte på många år. Det visade sig vara en smart taktik och bolagsstyrelsen kunde konstatera att trafiken ökade hela tiden. Under 1920-30-talen var Dalslands kanal en av de mest trafikerade vattenvägarna i Sverige.

De goda tiderna höll i sig fram till 1950-talet då två stora motgångar kom tätt efter varandra. Först

tappade bolaget allt fler kunder till lastbilstransporter sedan brast dessutom en damm vid 1961 års stora höstflod.

Kostnaderna för reparationen av dammen blev så stora att kanalbolaget hamnade i ekonomiska svårigheter. 1965 fick bolaget ett statsanslag på 100 000 kronor under förutsättning att driften av kanalen uppehölls fram till 1 juli 1968.

Fristen gjorde det möjligt för Sjöfartverket att utreda Dalslands

kanals framtid. Sjöfartsverkets utredare kom fram till att Dalslands kanals verksamhet i framtiden måste räkna med ett årligt driftsunderskott, något som staten inte ville gå in och ersätta.

Då gick kommuner och landsting in och tog på sig de kostnaderna istället för att rädda driften av Dalslands kanal.

Nu har visserligen inte staten helt tagit sin hand från kanalen. Genom AMS, länsarbetsnämnderna och Riksantikvarieämbetet har svenska

staten lagt in ganska stora belopp genom åren i form av beredskapsarbeten och bevarandeinsatser.

I början av 1970-talet slussades den sista fraktbåten ut och inkomsterna från transportnäringen var då helt borta. De enda intäkterna bolaget hade under några år på 1970-talet var ett 50-tal fritidsbåtar och några kanoter som passerade kanalsystemet. Det var givetvis en ohållbar situation och det såg mörkt ut för Dalslands kanal.

Återigen blev det nya lösningar,

och kunder, som blev räddningen. I slutet av 1970-talet började båt-turisten på allvar hitta till Dalslands kanal. Antalet passagerarbåtar växte också. Från en till fem och Dalslands kanal var återigen en levande vattenväg.

Idag är över hälften av alla trafikanter i Dalslands kanal utländska. De kommer hit för att få en minnesrik upplevelse. För oss som bor och verkar i Dalsland kan kanalen ibland kännas mest som ett lite mysigt och pittoreskt

inslag, men vi kanske inte ska underskatta kanalens betydelse för Dalslands turismnäring.

För visst är en tur på Dalslands kanal minnesvärd. Jag kommer ihåg att vi gjorde en endags skolresa på Dalslands kanal när jag gick i Tösse skola på 1970-talet, och faktum är att jag kommer ihåg en hel del detaljer från resan.

För några år sedan gjorde jag resan igen. Vi hade dessutom tur att få en solig och skön sommar-dag när vi klättrade upp genom det

dalsländska sjösystemet och Jag ser fram emot en ny tur.

Nu är det inte alla som vill eller har tid att ge sig ut på en kanaltur under en hel dag, men då är ett besök på Dalsland Center ett bra alternativ.

Det finns få platser i Dalsland som är lika kända som akvedukten i Håverud. Området besöks varje år av mer än 100 000 besökare. Området runt akvedukten är ett levande centrum med utställningar, kanalmuseum, restauranger och

Det finns även några slussar som inte passeras om du tar kanalbåten till Bengtsfors. Bland annat vid Vänerinloppet och exempelvis Strömmens sluss. Sedan bjuder Håverud också på mängder av upplevelser både när det gäller mat, museum och butiker.

Foto: Tony Berg

butiker. Akvedukten öppnades 1868 och är en fritt upplagd konstruktion där Dalslands Kanal leds över forsen i en 32,5 meter lång vattenränna av plåt.

Dalslands kanal började byggas 1864 och stod färdig samma år som akvedukten var klar, 1868.

Rännan är sammanfogad med 33 000 nitar. Anledningen till att det byggdes en akvedukt istället för slussar i Håverud var att berggrunden var för mjuk.

Därför valde Nils Ericsson, som

var projektansvarig för bygget, att lösa problemet med en akvedukt. Föga anade han nog då att han just skapat Dalslands största turistattraktion.

Är du väl på plats och tittar på akvedukten bör du också avsätta lite tid till ett besök i Dalsland Center. Oavsett om man vill titta närmare på utställningarna eller bara njuta av en bit mat är det helt klart värt tiden.

Ett besök på Håfveruds Rökeri & Brasseri rekommenderas. Menyn

är spännande och innehåller många goda rätter. Trevlig personal och en fantastisk miljö gör inte det hela sämre. Dessutom ligger Kanalmuseet ett lätt stenkast från restaurangen. Kan vara ett bra alternativ om det är fullsatt på restaurangen och du vill vänta på plats, eller om du känner att det kanske är läge att röra lite på sig efter maten. Oavsett vilket är Håverud en liten oas.

Tony Berg

Kan du lita på vad du ser?

I år har Oscar Magnusson på Sliperiet landat två mycket spännande konstnärer till sin utställningslokal på Sliperiet i Borgvik. Brittiska fotografen Alison Jackson och svenske konstnären Mark Frygell.

Det finns många fantastiskt bra fotografer runt om i världen, så det krävs något extra för att ta en plats bland de stora. Det har Alison Jackson gjort. Hon är inte först med att göra den typ av bilder hon blivit känd för, men hon gör det på ett sätt som fångat publikens intresse.

Med sitt fotograferande har hon tagit fasta på kändiskulturen, men det handlar inte om vanliga kändisbilder, långt därifrån. Alison Jackson skapar bilder på kändisar med dubbelgångare. Bilder som visar kändisar i situationer vi troligtvis aldrig får se de riktiga kändisarna i, men... I tider när det är så lätt att förfälska bilder är det svårt att veta vad som är sant eller inte.

Det går att se på hennes bilder på flera sätt. Man kan se det som ren underhållning där hon försätter den engelska drottningen och övriga kungahuset, eller Donald Trump i komiska eller vardagliga situationer, ren underhållning alltså. Men det går också att se på hennes bilder som någonting betydligt mer allvarligt. Alisons bilder väcker tankar om hur utsatta offentliga och kända personer är om någon verkligen skulle vilja sprida ut falska bilder för att skada dem.

I Alisons fall är det ingen fara för att man ska missta sig. Hon är väldigt tydlig med vad hon gör och att det handlar om dubbelgångare.

Jag gillar hennes bilder som för det mesta ger känslan av ett snapshot med lite grymig kvalitet där fotografen till synes har överraskat

personen i ett privat ögonblick eller i något annat sammanhang varifrån det sällan kommer fram några bilder.

En anledning till att Alison blivit så framgångsrik är att hon skapar sina bilder med glimten i ögat. En annan är säkert att många gärna skulle vilja kunna titta in hos kändisarna och se hur de har det när kamerorna inte finns med. Ett liv som kanske skulle kunna upplevas som helt främmande för exempelvis Kardashians vars liv varit en tv-serie under ofattbart många år.

Personerna i Alisons bilder är ofta personer som skapat sig en karriär på att vara lik en kändis, skådespelare eller helt okända personer som hon upptäcker på gatan eller en restaurang eller liknande och som med lite make up och coachning blir perfekta i rollen som någon gammal amerikansk president, Elton John, prinsessan Diana med flera.

Att hon fått framgångar med sitt fotograferande är inte konstigt. Det är bilder som både roar och oroar.

Alison Jackson har också engagerat sig i unga lovande fotografer från utsatta grupper. 2019 startade hon fototävlingen "A day in your life". Tävlingen är skapad för att upptäcka unga fotografer som beroende på sin bakgrund eller uppväxt inte fått chansen att visa upp sig eller sitt fotograferande. Det handlar om allt från minoritetsgrupper till handikappade ungdomar.

Hon är mentor för ett antal unga fotografer och medlem i Alumni Council för The Royal College of Art.

Men det är inte bara dubbelgångare hon fotograferar. På uppdrag av National Portrait Gallery i England har hon porträtterat en rad riktiga skådespelare, kändisar och andra offentliga personer. Däribland Elton John, Benedict Cumberbatch, Rosamund Pike, Gillian Anderson,

Ralph Fiennes, Charles Dance, Tom Ford och många välkända politiker inklusive Boris Johnson och David Cameron.

Alison Jackson har ställt ut på Tate Modern, The Tate Britain, The Hayward Gallery, The National Portrait Gallery, Liverpool Biennial at The Tate, International Center of Photography, New York och San Francisco, Musée du Louvre Paris, Fotografiska Hollywood Los Angeles, Stockholm och Tallin och många fler. Nu är det dags för Sliperiet i Borgvik.

Den andra konstnären som finns representerad på Sliperiet i sommar är Mark Frygell som föddes i Umeå 1985. I unga år drömde han om att bli tatuerade, men insåg att om den drömmen skulle kunna bli verklighet var han tvungen att bli bättre på att teckna.

Intresset för bildkonst hade väckts några år tidigare genom seriemagasin, punkvärlden och tatueringar. Mark Frygell skissar mycket innan han börjar måla en tavla. I och med att det inte finns någon på förhand bestämd plan om vad det ska bli känner han att han behöver skissa en hel del. När en grov skisstekning är gjord kommer färgkritorna fram för nästa stadie av skissandet innan det är dags att måla med olja. Intresset växte vilket gjorde att han sökte till Konsthögskolan i Umeå och kom in. Fem år blev det på skolan.

Under skoltiden väcktes också intresse för konst i alla dess former. Men det var inte full fart framåt hela tiden för Mark. Inledningsvis kämpade han hårt för att passa in i någon mall som han själv kände att det förväntades av honom. Med tiden började han inse att det fungerade bättre för honom om han lade alla regler och

Alison Jackson skapar kändisbilder vi aldrig trodde vi skulle få se med dubbelgångare till riktiga kändisar. Ovan en bild på en av dubbelgångarna som föreställer prinsessan Diana på ett sätt vi aldrig förväntat oss. **Foto: Alison Jackson**

bestämmelser åt sidan. I sitt examensarbete gick han tillbaka till det han jobbat med när han började på utbildningen.

Mark började måla det som föll honom in och det som kändes rätt. Det var väl också då han egentligen började skapa sin egen profil med glasmåleri som han själv kallar det. Han målade helt enkelt det som föll honom in och mådde dessutom gott av det.

När det gäller baksidan med Konsthögskolan menar Mark att det ibland kändes som ett fängelse. Just det att man förväntades ha en plan med sitt konstnärliga skapande och en mening. För Mark handlar hans konstnärsskap mer om att följa det som känns rätt när han målar utan att det behöver ingå i en stor övergripande plan.

Fördelen med skolan var att man

som elev fick chansen att utvecklas som konstnär men också att han fick chansen att träffa äldre konstnärer och yngre likasinnade att utbyta tankar och idéer med.

Mark, som numer bor och verkar i Stockholm, blev också tatuerare till slut. Han är emellanåt verksam i en tatuerarstudio i förorten Björkhagen i Stockholm.

Marks bilder är nästan omöjliga att passera utan att stanna till och fundera. Det är förvisso inte alla som gillar han färgsprakande oljemålningar som samtidigt är graciöst vackra och groteskt skrämmande.

Mark Frygell har ställt ut i flera separat- och grupputställningar på bland annat Moderna Museet, Andréhn Schiptjenko Stockholm, Västerbottens Museum, Trollhättans Konsthall och Härnösands Konsthall.

Utomlands har hans bilder visats

i Hamburg, Wien, Berlin, Kochi City, Prag, Vasa och Köpenhamn.

Ovanstående två konstnärer är de senaste i en lång rad fantastiska fotografer och konstnärer som ställt ut på Sliperiet i Borgvik sedan Oscar Magnusson startade konsthallen 2010.

Sedan 2015 erbjuder också Sliperiet mat tillagad med ackuratess i konsthallens kök på entréplanet. Det kan varmt rekommenderas att slå sig ned en stund och avnjuta något av allt gott från menyn. Perfekt i samband med ett besök i konsthallen.

Tony Berg

Plats: Sliperiet, Borgvik

Utställare: Alison Jackson och Mark Frygell

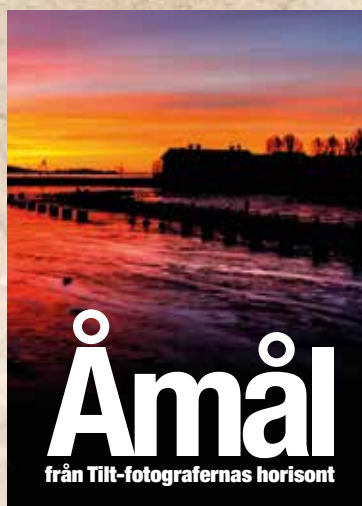
Öppettider: 3-20 juni torsdag-söndag 12-17.

21 juni-29 augusti alla dagar 11-17.

Aktuella böcker

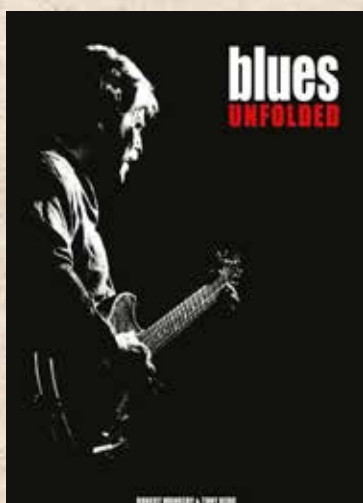
ÅG 250:-

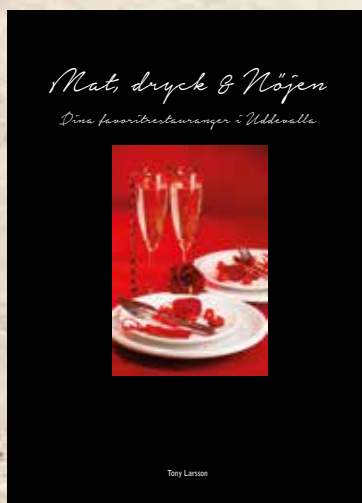
ÅG/ÅB 300:-

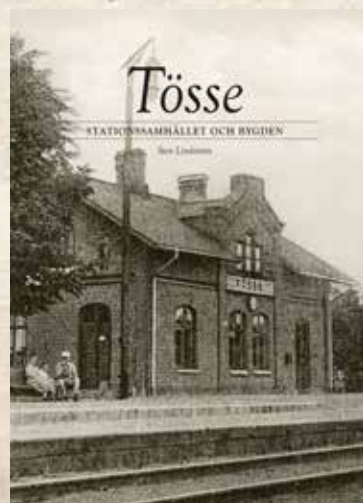
ÅG/ÅB 300:-

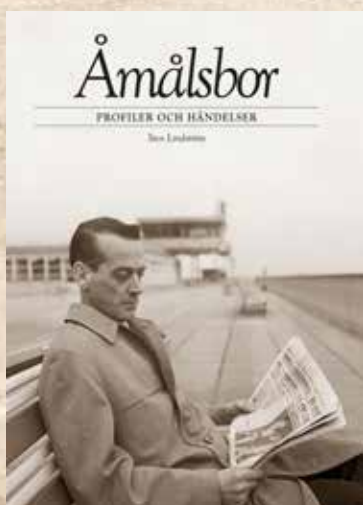
ÅG 250:-

ÅG 395:-

ÅG/ÅB 400:-

ÅG/ÅK 300:-

ÅG 300:-

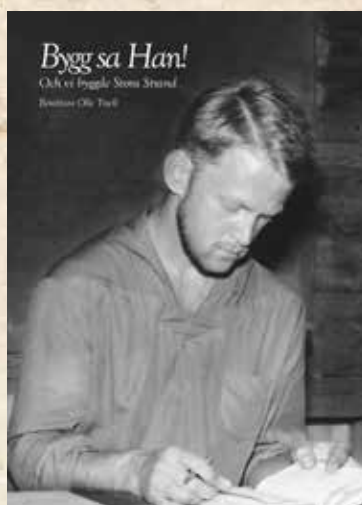
Release 2021

Böckerna finns att köpa på Åmåls Grafiska AB (ÅG), Åmåls Bokhandel (ÅB) eller Åmåls Kulturhus (ÅK)

Aktuella böcker

ÅG/ÅB 300:-

ÅG 350:-

ÅG 300:-

ÅG 400:-

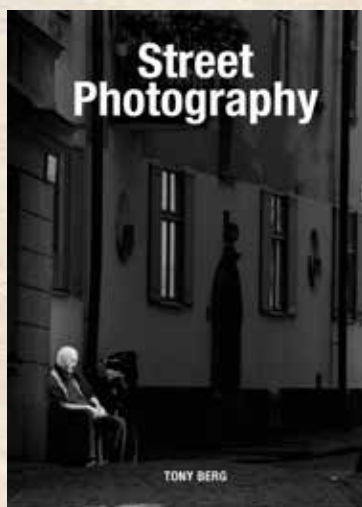
Release 2022

ÅG 300:-

ÅG 300:-

Release 2023

Release 2023

Böckerna finns att köpa på Åmåls Grafiska AB (ÅG), Åmåls Bokhandel (ÅB) eller Åmåls Kulturhus (ÅK)

Mattsson

berättar om sitt liv som fotbollsarbetare

L-O Mattsson är en av Sveriges mest rutinerade fotbollstränare, ändå är han kanske inte känd för den stora allmänheten. Men nu ska det bli ändring på det. I augusti släpper han boken "Mitt liv som fotbollsarbetare" där han berättar om hur fotbollen format hans liv.

När Lars Olov Mattsson var ung drömde han som så många andra unga killar och tjejer om att växa upp och bli fotbollsspelare. Han blev förvisso uttagen i Värmlands pojklag och spelade i klubbar som Köla AIK, IFK Arvika, Koppoms IK och Mariestads BK.

Med tiden svalnade intresset för att spela fotboll en aning när han istället fick chansen att vara tränare. Med start sommaren 1980 fick han chansen att jobba som tränare i USA under fyra somrar. L-O Mattsson fick jobb hos proffsklubben Tampa Bay Rowdies, som spelade i North American Soccer League – NASL.

Gais hade på den tiden en norsk-amerikansk tränare, Tom G Lilledal som hjälpte L-O med en kontakt. Det var den engelske domarlegendaren Gordon Hill. L-O skrev brev, och blev inbjuden till USA där Gordon då jobbade som direktör i Tampa Bay Rowdies. Det ledde till att han fick jobb över sommaren och sedan blev det ytterligare tre somrar i USA.

Där fanns det flera duktiga skotska tränare som L-O lärde känna. Av dem fick han också tipset att söka den skotska tränarutbildningen som det skotska fotbollsförbundet hade. Det gjorde han så småningom och efter två omgångar i Skottland fick han sin efterlängtnade skotska tränarlicens, något som inte många lyckades med då det är en tuff utbildning.

Han gick också ut med toppbetyg på den högsta svenska tränarutbildningen och var en av de första som fick den svenska Pro-licensen.

Därefter rullade det på med en rad klubbar i Sverige

och Norge. Han var med att föra upp Ljungskile SK till Allsvenskan, något ingen trodde var möjligt. Han har även haft uppdrag i klubbar som Degerfors, Häcken, Frölunda, Oddevold och Trollhättan i Sverige. I Norge har han jobbat för Moss, Fredrikstad och Lilleström.

Under ett antal år arbetade L-O också för det Svenska Fotbollförbundet som förbundskapten för U21, scout och spelarutvecklare. En av hans stor meriter var sejouren som förbundskapten i Sierra Leone där han hade med sig Åmålssonen Lennart "Kral" Andersson som assisterade förbundskapten och Johny Murray från Elfsborg som målvaktstränare.

En spännande period som bjuder på mycket spännande läsning i boken.

L-O är heller inte rädd för att berätta om de svek han fick uppleva under sin tränarkarriär eller om sitt privatliv. Boken ger en god inblick i vilka uppoffringar man måste göra för att arbeta med något som ibland kräver uppmärksamhet dygnet runt och hur det påverkar ens närmaste omgivning.

För knapp ett par år sedan slutade Lars Olov Mattsson som fotbollsarbetare och blev pensionär och tillbringar idag sin tid med att göra vad han vill. Han har flyttat hem till Värmland igen, men det blev inte Köla utan Karlstad där han trivs utmärkt.

Nu innebar inte pensioneringen att L-O helt slutade jobba. Han satte sig istället ned och skrev sina memoarer. Boken beskriver hela hans liv från födseln fram till idag och det är en mycket läsvärd bok som jag tro kommer skänka glädje till många fotbollsintresserade. Inte minst många av hans tidigare kollegor och spelare.

Boken "Mitt liv som fotbollsarbetare" släpps 13 augusti och går att köpa genom L-O Mattsson själv, hos Åmåls Grafiska AB samt hos en rad välsorterade bokhandlare.

Tony Berg

Lars Olov Mattsson hemma i Karlstad
där han trivs alldeles utmärkt.
Foto: Tony Berg

Frederik Zälls bästa **GRILL**

Sommar och grillat går hand i hand. Antalet böcker om hur man grillar, vad man grillar och ibland också varför man grillar finns det gott om och nya släpps varje vår. En av årets mer intressanta grillböcker är Frederik Zälls.

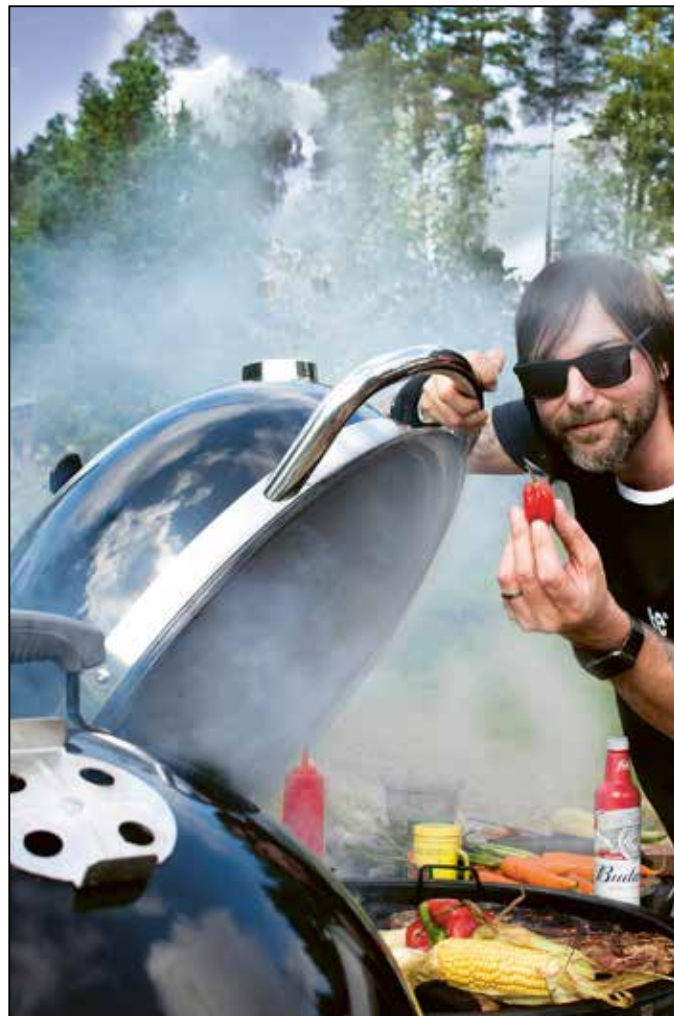
I boken har Frederik samlat sina absoluta favoriträtter när det gäller grillat. Mycket av inspirationen har han hämtat från grillandets förlovade land – USA. Men, han har också plockat godbitar från Japan, Tyskland och givetvis Sverige samt ytterligare ett antal länder.

I boken finns det många spännande rätter som peppargrillad lax med jordgubbar, heta entrecôte rullader, Devil's Smoked Chicken, Mighty Fine Iberico Steak och charkens bästa med surkål, och det var bara några stickprov.

Boken är fylld med spännande rätter och mängder av fantastiska bilder som verkligen får det att vattnas i munnen.

Men vem är Frederik Zäll? En del känner honom kanske som rocker från bandet Eskobar, jo, det är samme man. Han har skrivit flera kokböcker tidigare, däribland storsäljarna "Stora Grytboken" (Årets Svenska Måltidslitteratur 2017, Måltidsakademien) och "Rök & Grilla" (Årets Svenska Grillbok 2019, World Gourmand Cook Book Awards). Han har illustrerat barnböckerna "Drakarnas land" som är en trilogi. Han har varit tv-kock och ligger även bakom Svinninge Ölkompani.

I maj 2020, när Corona-pandemin tagit ett fast

Frederik vid grillen.

Foto: Grenadine Bokförlag

grepp om världen öppnade han sin restaurang Zäll's Smokehouse. Konceptet är Texas-baserat och går all in. Smokern är handbyggd i Texas. Veden har han importerat, även den från Texas. Recepten på all mat som finns på menyn och som serveras har Frederik själv skrivit ner efter sina många resor i USA och då främst Texas.

Så för den som gillar att grilla men som kanske fastnat lite i ett mönster med flintastek, oxfilé eller korv kan "Grill – Frederik Zäll's bästa" vara det som behövs för att göra en skön sommar delikat.

Tony Berg

Frederik Zall's bästa

GRILL

GRENADINE

ZALL'S
Smokehouse
EST 1989 2019

80) *Leptogaster* (22)

- 4 *fu* boys
(*zavanga nyika* [sagante])
- 1 *papale*
- 2 *li* cream cheese, natural
- 1 *rod* paprika
- 1 *grise* paprika
- 1 *gul* paprika
- 1 *zuchini*
- 10 *okogichemanyane*
- 2 *tomato*
- 12 *tacha* skivv *villegrod*
chevillat
- *Sedr*
- *Oltwa*
- *Ködetravänger*
- *Flingsalt* & *svaltpeppar*

• Klara ut och betänka konsekvenser. Blanda med fruktaten. Ha salt och peppar. Fördela fruktaten på alla bordsdelar.

Severe acute diarrhoea next to an ICD 10, 2002

FIG. 1. 29

Smokin' delish!

- 2 majsdycklingar av finfin kvalitet
- 3 citroner
- 1 dl olivolja
- ½ msk Carolina Reaper (alternativt 2 msk cayennepeppar)
- 2 kvistar salvia
- Flingsalt och svartpeppar

-
- A close-up photograph of a whole roasted chicken on a metal spit. The chicken is golden-brown and glistening with oil, with some charred areas on its skin. It is garnished with a bunch of fresh green herbs, possibly watercress or arugula. To the left of the chicken is a small metal bowl containing a dark, rich sauce, with a red silicone basting brush resting inside. A halved lemon and a whole lemon are also visible on the wooden cutting board. The entire scene is set on a light-colored wooden surface.

Asterix och Gripen

39e seriealbumet med hjältarna från Gallien

Jag hade ett rätt stort serieintresse när jag var ung. Agent X9, Tomahawk och liknande tidningar avverkades i parti och minut, men den riktiga höjdpunkten var när det kom ett nytt seriealbum med Lucky Luke, Tintin eller Asterix. Nya albumet "Asterix och Gripen" är album 39 i ordningen.

Serietidningarna slets ganska hårt, men albumen vårdades ömt och när man blev lite äldre fick de en helt annan innebörd. När man var ung var det spännande att läsa om de olika äventyren, men när man blev bättre på historia hittade man en dimension till. Många av de underfundiga skämten i magasinen kräver att man kan sin historia. Lucky Luke å sin sida hade med jämna mellanrum en hel del cameos i sina serier.

21 oktober är det dags för det 39:e albumet för Asterix och hans galler. Albumet heter "Asterix och Gripen".

Serien handlar som vanligt om Asterix och Obelix som denna gång förbereder en lång resa i jakten på en mytomspunnen varelse som till hälften är örn och hälften lejon.

Asterix skapades för över 60 år sedan av de geniala René Goscinny och Albert Uderzo och ritas numer av Didier Conrad och Jean-Yves Ferri är författare.

– För mig började allt med en skulpterad version av en "tarasque": ett skräckinjagande djur från de keltiska legenderna. Häpnadsväckande djur som elefanter och noshörningar hade redan visats upp i Rom. Varför skulle då romarna tvivla på att det fanns ännu fler osannolika varelser? Hade inte vissa av dem (Medusa, kentaurer, gorgoner..) redan på största allvar beskrivits av de antika grekerna före dem? Nu återstod bara att välja vilket djur ur det mytologiska bestiariet som skulle stå i centrum för handlingen. Hälften

örn, hälften lejon (med hästöron) med sin mystiska utstrålning – jag valde gripen, berättar Jean-Yves Ferri.

Jag må vara nästan lika gammal som Asterix, men ett bra serie-magasin lockar fortfarande, så nu blir det att vänta till oktober innan man får veta hur det går för Asterix och de andra, även om man kanske kan ana.

Tony Berg

Fakta Asterix

- Över 385 miljoner sålda tecknade album
- Det senaste albumet, "Vercingetorix dotter", såldes i fler än fler miljoner exemplar i hela världen och nådde mer än 20 miljoner läsare
- Seriealbumen är översatta 111 språk och dialekter
- 14 filmer har setts av mer än 11,5 miljoner tittare
- En temapark nära Paris tar årligen emot mer än två miljoner besökare
- Albumet kommer ut på 17 språk samtidigt

Förlaget har släppt en bild från "Asterix och Gripen" som föreställer Asterix och Obelix som försöker locka ned Idefix från en träd-stam som föreställer detta mystiska väsen som serien sedan handlar om.

Illustration Didier Conrad

CONRAD -

Ingen festival, men whisky blir det

Sweden Rock Festival meddelade i våras att även årets festival är inställd. Tråkigt, men inte oväntat. Lite plåster på sårerna blir det dock då Sweden Rock trots det släpper årets whisky, den sjunde i ordningen.

Saknaden av festivaler och livemusik är stor, riktigt stor. Den situation vi befunnit oss i senaste året har åtminstone jag aldrig kunnat föreställa mig. Nu ska jag inte gå in närmare på pandemin mest för att jag är trött på skiten och inte orkar eller vill diskutera den längre.

Sweden Rock Festival och troligtvis alla andra svenska större festivaler kommer nog att få uppleva ytterligare en sommar utan det som många av oss ser fram emot mest under året. Sommar med mängder av livemusik och festivaler. För Sweden Rocks fans och trogna publik finns det i alla fall en liten möjlighet att få lite rockfestival-känsla i sommar.

Första sommaren arrangörerna presenterade en whisky var 2015. Sedan har Sweden Rock tillsammans med Brands for Fans släppt en ny single-malt whisky varje sommar. 2021 har man nu lierat sig med Arboga-bryggeriet Agitator Whiskymakare. Mannen som skapat den perfekta blandningen är Oskar Bruno som är destillerichef och master blender. Han har bland annat använt högkvalitativa fat från Box Whisky för att göra Sweden Rock Festival 21 Ny Amerikansk Ek till en fantastisk whisky.

Enligt arrangörerna är whiskyn framtagen som en hyllning till olika inslag i festival. Den hårda rock-musiken och den varma gemenskapen. För att skapa smaken Oskar Bruno var ute efter har den lagrats på 200-liters kolade nya amerikanska ekfat och 250-liters Oloroso-sherryfat under totalt fem-sex år. Sedan 2018 har whiskyn förvarats på Agitator Whiskymakares lagerhus i Arboga. De amerikanska ekfaten har före användning rostats för att ge smak åt whiskyn.

Resultatet är enligt Sweden Rock en whisky med djup smak som karaktäriseras av rostade toner, fruktighet med lätt citrus och vaniljtoner. Oskar Bruno

förklarar hemligheten bakom den unika smaken:

– Färs ek! Faten vi valt att använda för det här släppet är nytillverkade fat av amerikansk ek. Dessa används främst i Bourbon-industrin, och med sin kraftigt kolade insida och rymd om 200 liter ger dem kraftiga toner av vanilj och kola. Ett ovanligt fat för maltwhisky, men dess karaktär tillsammans med fruktigt destillat från Box utvecklas riktigt bra och blev ett givet val för Sweden Rock 21.

När det gäller förpackningen säger Sofia Lindqvist Lacina, marknadschef och vice-vd på Sweden Rock Festival följande:

– Årets förpackning har fått sitt utseende av en formgivare som tidigare gjort illustrationer till band som Slayer, Ghost och Lamb of God. Vi blev väldigt nöjda med det genomarbetade mönstret och den snygga finishen, och hoppas att våra kunder ska gilla det lika mycket som vi.

Sweden Rocks mångåriga samarbetspartner Brands for Fans är lika positiva.

– Vi har samarbetat med Sweden Rock Festival under många år, och det är lika roligt och spännande att vara med i hela processen från provsmakning till färdig produkt varje gång. I år är ju konceptet nytt och har mer attityd än någonsin, säger Sari H Wilholm på Brands For Fans.

Whiskyn släpptes 21 april och upplagan är begränsad, bara 3 800 numrerade flaskor, så frågan är om det finns någon kvar nu när vi närmar oss juni. Whiskyn finns, om den inte är slutsåld, tillgänglig på Systembolagets beställningssortiment.

Tony Berg

Fakta: Sweden Rock 21 Ny Amerikansk Ek

Artikelnummer: 50938-01

Volym: 700 ml

Alkoholhalt: 40,0%

Dryck: Single Malt Whisky

Ålder: Mellan fem och sex år

Ursprung: Sverige

Producent: Agitator Whiskymakare/Box Destilleri

Pris: 749 sek

Systembolaget: Beställningssortimentet

Sill – Got the

Tänk att en så liten och oansenlig fisk som sillen har kommit att bli så betydelsefull som en livsmedelsråvara. Går man till uppslagsverk står det att läsa: Sill (*Clupea harengus*) är en art i familjen sillfiskar. Artnamnet "harengus" kommer från det latinska ordet "arengus" som betyder sandig. Sill norr om Kalmarsund, i Östersjön, kallas strömming.

Den har funnits på de svenska matborden i mer än 500 år. Förr var insaltad sill den vanligaste varianten. Idag är det den inlagda sillen och matjessillen som dominerar i utbudet. Smakvarianterna av den inlagda är oändliga. En vanlig butik kan ha 10 olika smaker på sina hyllor ibland ännu fler varianter. Smaker kan vara Senap, Lök, Dill, Svart Vinbär men även udda varianter såsom Gin/Granskott eller Mandarin/Peppar.

Men det finns också något sill heter "Inläggningssill". Det är urvattnad saltsill färdig att laborera med i köket. Då kan man låta fantasin flöda fritt och testa med att smaksätta med egna favoritsmaker.

Det som är gemensamt är att först koka en ättikslag.

Koka upp 2 dl socker, 1,5 dl vatten, 0,5 dl ättikssprit (12 procent), 5 vitpepparkorn, 5 kryddpepparkorn, 5 kryddnejlikor och 1 lagerblad. Låt lagen bli kylskåpskall. Skölj sillfiléerna i kallt vatten och skär i bitar. Till klar sill, blanda sillen med valfri smaksättning och håll över grundlagen, låt stå kallt 1-2 dygn.

Till krämig sill, lägg först sillen i grundlagen och låt stå kallt 1-2 dygn. Håll därefter av lagen och blanda sillen med valfri sås.

Jag har gjort två smakvarianter.

- Stjärnanis, chili, apelsin, svartvinbärsblad och lök.
- Rabarber, torkade fläderblommor, citron och lök.

När jag skrivit färdigt denna artikel så skall jag testa en tredje variant

- Earl Grey te, skal från grapefrukt och citron, lingon och vitlök.

Senare i höst så ska jag testa med sådant jag har planterat i mina egna rabatter. Hoppas mycket på lakritstagetesen, chokladbasilikan, citronmelissen, rädisorna, ringblommorna och krassen.

Bon appétit!

blues for you!

Nytt album med Prince

2010 spelade Prince in studioalbumet "Welcome to America". 30 juli i år är det dags för release av albumet. Titelspåret släpptes i april och har rullat flitigt på radiostationerna.

Prince var en av musikvärldens stora. Han blandade rock, pop, soul, funk och r&b och skapade ett eget stundtals magiskt sound som kom att kallas The Minneapolis Sound. Prince växte upp i ett hem med musik, hans far John L. Nelson var medlem i The Prince Rogers Trio, och man kan nästan ana varifrån hans föräldrar fick idén till Prince Roger Nelsons namn.

Första bandet Prince var med i var Grand Central som hans kusin hade startat i högstadiet. Flera skivbolag var intresserade av att signa Prince och till slut valde han Warner Brothers. Hans släppte sitt första album, "For you" 1978, men det sålde ganska blygsamt. Andra albumet, "Prince", genererade två hits, "Why you wanna treat me so bad?" och "I wanna be your lover". Sin första internationella hit fick han med låten "Controversy" från albumet med samma namn, men det stora internationella genombrottet kom 1982 med albumet "1999". Sedan rullade det på ordentligt under några år. 1984 släppte han albumet "Purple rain" som också åtföljdes av en film. Skivan fick bra recensioner, filmen sågades av kritikerna, men det spelade ingen roll. Fansen älskade båda. "Purple rain" är nog ett av rock-historiens bästa album genom tiderna. Allt föll på plats. Bandet var fantastiskt, produktionen och låtarna likaså. Albumet sålde också bra det ena miljonstrecket efter det andra passerades och det låg nästan ett halvår i toppen av Billboardlistan i USA.

Genom åren kunde han notera elva förstaplatser på Billboardlistan och 22 topp 10-låtar. Han vann även en Oscar för bästa originalmusik till filmen "Purple rain". Prince var otvivelaktigt en av musikvärldens allra största ikoner under 1980-talet.

Han fortsatte att spela in och ge ut musik men hade svårt att nå riktigt samma framgångar som under 1980-talet. Han skrev även låtar åt andra artister, under pseudonymen Christopher skrev han bland annat "Manic monday" som spelades in av The Bangles, men låten var egentligen menad för Apollonia 6, men det blev inget resultat så Prince släppte låten vidare till The Bangles. Han skrev även "You're my love" åt Kenny Rogers och "Cool love med flera åt Sheena Easton. Samtliga under pseudonymen Joey Coco. Många tror också att han skrev "Nothing compares 2 U" åt Sinéad O'Connor, men så är det inte. Han skrev förvisso låten, men han spelade in den själv med bandet The Family på

dess självbetitlade debutalbum. Så Sinéad O'Connors version är en cover.

Prince hann även med att bli invald i Rock and Roll Hall of Fame 2004 innan han tragiskt gick bort i april 2016.

Nu kan det kanske bli så att Prince kommer att få ytterligare en hit på Billboardlistan när albumet "Welcome 2 America" släpps av The Prince Estate 30 juli. Första singeln och tillika titellåten släpptes i april och har en ganska vass och samhällskritisk text, där Prince ger sin syn på USA. Trots att låten är inspelad redan 2010 är den fortfarande lika aktuell med sin analys av inte minst USA idag. Det är tuffa ord som handlar om kapitalets fallskärmar, den skruvade världen på sociala medier, reality-tv, kändishysteri och hur de stora musikbolagen styr hela branschen och tjänar bra på det, samtidigt som artisterna som är det kreativa inslaget ofta jobbar för fikapengar. Lite som Prince om sitt Amerika: "Land of the free/home of the slave."

Efter att albumet var inspelat gav sig Prince ut på världsturné med materialet, men av någon konstig anledning släpptes inte albumet, men i juli är det dags med en tidig julafton för alla älskare av Prince.

Med i boxen som släpps finns albumets fysiska deluxe-version som innehåller "Welcome 2 America" på cd, vinyl, digital nedladdning samt en tidigare outgiven konsertfilm från Princes konsert "21 Nite Stand" på The Forum i Los Angeles den 28 april 2011.

Tony Berg

Fakta: Prince – Welcome 2 America

Studio Album (CD/LP/Digital)

1. Welcome 2 America, 2. Running Game (Son of a Slave Master), 3. Born 2 Die, 4. 1000 Light Years From Here, 5. Hot Summer, 6. Stand Up and B Strong*, 7. Check The Record, 8. Same Page, Different Book, 9. When She Comes, 10. 1010 (Rin Tin Tin), 11. Yes, 12. One Day We Will All B Free * Soul Asylum cover

Prince – Welcome 2 America (Live at The Forum, April 28, 2011) Concert Performance (Blu-Ray):

1. Joy In Repetition, 2. Brown Skin (India.Arie cover), 3. 17 Days, 4. Shhh, 5. Controversy, 6. Theme From "Which Way Is Up" (Stargard cover), 7. What Have You Done For Me Lately (Janet Jackson cover), 8. Partyman, 9. Make You Feel My Love (Bob Dylan cover), 10. Misty Blue (Eddy Arnold cover), 11. Let's Go Crazy, 12. Delirious, 13. 1999, 14. Little Red Corvette, 15. Purple Rain, 16. The Bird (The Time cover, skriven av Prince), 17. Jungle Love (The Time cover – skriven av Prince), 18. A Love Bizarre (Sheila E. cover – skriven av Prince), 19. Kiss, 20. Play That Funky Music (Wild Cherry cover), 21. Inglewood Swinging (cover of Kool & the Gang's "Hollywood Swinging"), 22. Fantastic Voyage (Lakeside cover), 23. More Than This (Roxi Music cover)

Musiker: Prince: Sång, gitarr och keyboard, Tal Wilkenfeld: Bas, Chris Coleman: Trummor, Mr. Hayes: Keyboards och Percussion, Liv Warfield: Sång, Shelby J.: Sång och Elisa Fiorillo: Sång

GÖRAN SAMUELSSON

Göran Samuelsson är en bekant herre i Västsverige. Under många år har han drivit Packmopedsturnén där en lång rad av Sveriges största artister deltagit genom åren. Nu är han aktuell med en ny singel, eller... kanske mer rätt en ny låt och en musikvideo.

Varför en musikvideo? Varför inte en singel på vinyl eller cd? Svaret är enkelt. I och med att artisterna inte kommer ut och får spela så försvinner en stor del av möjligheterna att sälja skivor. Visst finns det en och annan som köper skivor över nätet, men inte tillräckligt många, dessutom är just singeln som fysisk företeelse sällsynt idag. Visst spelas det in singlar idag, men forumet numer är för det mesta Spotify.

När det inte går att turnera på grund av pandemin måste man ändå få utlopp för sin kreativa sida. Resultatet är låten "Tid". En sång som har sitt ursprung i Coronapandemins kölvatten. Helt plötsligt stannade hela samhället upp och alla uppmanades. Vissa branscher drabbades hårdare än andra, dit hör definitivt musikbranschen. Artisterna fick inte turnera eller spela inför folk. Många förlorade sin inkomst, och staten har definitivt inte stegat upp och hjälpt till ordentligt, förutom för några av Sveriges största och rikaste artister.

Många blev också ensamma då man helt plötsligt inte fick umgås med andra än de man bor med. Samuelssons låt är lite som en tröstevisa och välskriven nutidsskildring om hur skört livet egentligen är. Låten finns både på Spotify och Youtube. Lyssna!

Tony Berg

Rag'n'Bone Man och Pink

samarbetar på starka "Anywhere away from here"

Rag'n'Bone Man har precis släppt sitt nya album "Life by misadventure" där Pink gästar på låten "Anywhere away from here".

Rag'n'Bone Man slog igenom stort för några år sedan med låten "Human" som blev en hit över hela världen. Låten fanns med på albumet med samma namn som släpptes 2017. Han blev ett stort namn över en natt, men han hade jobbat länge för att komma dit. "Human" var faktiskt hans fjärde album.

Fredagen 7 maj släpptes hans femte album "Life by misadventure". Som en av aptitretarna inför releasen släpptes singeln "Anywhere away from here" som är en duett tillsammans med Pink som raskt rusat upp på listorna och spelas flitigt i radio och på musikvideokanaler. Videon är inspelad på West End i London, närmare bestämt på The Duke of Yorks Theatre. En snygg och välgjord musikvideo som ändå är sparsmakad i sin framtoning. Mannen bakom videon är Joe Connor som även gjort musikvideos till Coldplay, The Rolling Stones, Biffy Clyro med flera.

Rag'n'Bone Man har skrivit låten tillsammans med Ben Jackson-Cook, Simon Aldred, Dan Priddy och Mark Crew. "Anywhere away from here" handlar om en vilja att fly verkligheten och jobbiga situationer.

– Den här låten är en ärlig återspeglning av att man vill försvinna från obekväma situationer och om de sårbarheter som vi alla möter. Det är en ära att ha Pink på den här skivan och jag är så glad att hon kan vara en del av den, säger Rag'n'Bone Man.

– Jag mötte Rag'n'Bone i Europa 2017 inte långt efter att ha hört hans sång "Human". Då hade jag redan blivit kär i hans röst, och när vi träffades personligen förstod jag snabbt att han har en vacker själ också. Då visste jag att jag ville jobba med honom en dag. "Anywhere away from here" är en perfekt sång för oss att sjunga tillsammans. Jag är så hedrad över att få vara en del av det här samarbetet, säger Pink.

Albumet finns ute sedan början av maj, och videon kan du uppleva på Youtube.

Tony Berg

Lisa Lystam Family Band, på bilden Matte Gustavsson och Lisa Lystam, spelade på förra årets minifestival tillsammans med Arvikabandet T-Bear & The Dukes.
Foto: Tony Berg

Bluesfesten inställd

Det blir ingen bluesfest i Åmål i sommar heller. Pandemin fortsätter att hålla världen i sitt grepp så nu får Åmåls Bluesförening, medarrangörer och publik se fram emot sommaren 2022 då Åmåls Bluesfest kommer att fira 30-årsjubileum.

När bluesföreningen fattade det tunga beslutet att ställa in Åmåls Bluesfest 2020 i april förra året var det nog ingen som riktigt trodde att pandemin skulle dra ut så på tiden. Nu har det gått över ett år och vi lever fortfarande under en rad restriktioner. Denna sommar är också förlorad när det gäller musik, sport och annat vi tidigare sysslade med som lockade många besökare till ett och samma ställe.

Det är inte mycket att göra åt. Vi måste få ordning på smittan, men nog är livet en hel del tråkigare nu än för drygt ett år sedan. När bluesföreningen tvingades ställa in för andra året i rad var det ett jobbigare beslut än föregående år.

– Vi vet hur mycket Åmåls Bluesfest betyder för Åmål, vår trogna publik, våra samarbetspartners och näringslivet i Åmål så det var inget beslut vi tog lätt på men i slutändan fanns det inget annat att göra, säger Åmåls Bluesförenings ordförande Åsa Lundequist.

Förra sommaren gjordes en streamad minifestival med Lisa Lystam Family Band och T-Bear & The Dukes spelade. Någon liknande minifestival blir det inte i år.

– Nej, vi vill lägga vår energi på nästa års festival men hoppas kanske kunna arrangera några blueskvällar under hösten om de yttre förutsättningarna tillåter det, fyller Agneta Andersson i.

Nu har föreningen i två år arbetat med förberedelser för festivaler som inte blivit av. Det har bokats artister, flygresor, merchandise, och annan utrustning som behövs för att genomföra festivalen. Sedan har det varit ett nästan lika stort arbete att avboka allt i tid för att förhoppningsvis minimera förlusterna av en inställd festival.

– Vi har lyckats bra med att häva kontrakten och i dagsläget ser det ut som att våra förluster när det gäller kontrakt och resor inte blir så stora. Vi har fortfarande inte fått tillbaka några pengar för de bokade flygresorna för 2020, som vi hade avbokningsskydd på och dessutom meddelade inom rätt tid. Vi får se hur det går med de pengarna, fortsätter Agneta.

Nästa års festival äger rum 6-10 juli. En hel del artister är redan bokade till festivalen men föreningen väntar med att gå ut med namn tills kontrakten är skrivna och klara.

– Vi firar 30 dubbelt om nästa sommar. Det blir 30e upplagan av Åmåls Bluesfest och det är också 30 år sedan festivalen startade. Det sammanträffar på grund av att vi inte kör någon festival i sommar, säger Åsa Lundequist.

Lite nyheter blir det på jubileumsfestivalen. En som kan presenteras redan nu är att det blir en femdagarsfestival nästa sommar då det officiella programmet startar redan på onsdag kväll i Kulturmagasinet. Fler nyheter för festivalen blir det, men det återkommer Åmåls Bluesförening med under hösten och vintern. För dig som absolut inte kan vara utan blues i sommar kommer Notodden Bluesfest att köra i sommar, om än med ett något mindre program.

Tony Berg

Sven Ingvars vid turnéavslutningen
på Sandgrundsudden i Karlstad 2006.
Trots hällregn och kyla fans det inte
många kvadratcentimeter övertäckning
Hemmapubliken hyllade sina kungar och
fick en fantastisk konsert som tack.
Foto: Tony Berg

Ingenting är som förut — Allt är som vanligt
Sven Ingvars på turné

Sven-Erik Magnusson med sonen Oscar som idag är den som leder Sven Ingvars.

Foto: Privat

Sven Ingvars som band är pensionsmässigt, sett till åldern. I övrigt finns det inga tecken på att bandet sänker tempot även om den pågående pandemin satt lite käppar i hjulet det senaste året. Nu ser Oskar Magnusson och de andra framåt och planerar att ge sig ut på turné i höst.

Bandet har nu turnerat runt om i Sverige under 65 års tid. Bandet bildades 1956 i värmländska Slottsbron av Sven Svärd, trummor, Sven-Erik Magnusson, sång och gitarr, samt Sjöflesonen Ingvar Karlsson, dragspel, bas och gitarr. Kort därefter anslöt Rune Bergman på bas och Sven-Olof Petersson, saxofon. Sven-Erik och Ingvar utgjorde sedan stommen i bandet under en lång rad av år. Ingvar Karlsson

slutade 2006. Därefter var Sven-Erik Magnusson enda kvarvarande originalmedlem fram till sin bortgång 2017. Sven-Eriks son, Oscar Magnusson, är den som leder bandet idag. Han blev medlem i bandet 2006.

Under bandets 65 år har vägen inte alltid varit spikrak. Första spelningen gjordes i Segmons Folkets Hus. Gaget var 172 kronor vilket inte var illa för ett nytt band på den tiden. På den tiden var det många band som gjorde sina första spelningar för en dricka och några korv i bröd per medlem.

Bandet fick sitt stora genombrott 1961. Låten "Te' dans mä Karlstatösera" låg på Radio Nords topp 20-lista i elva veckor. Det ledde i sin tur till teveframträdanden där bandet charmade många unga svenska tjejer. Under 1960-talet gjorde bandet i stort

Bilden längst upp till vänster: Sven-Erik Magnusson vandrar ut bland publiken på Sandgrundsudden. Stora bilden: Bandet rockar på från scenen inför en euforisk publik hemma i Karlstad.
Foto: Tony Berg

sett allt rätt och radade upp hits som "Ett litet rött paket", "Fröken Fräken", "Min gitarr", "Säg inte nej, säg kanske", "Kristina från Vilhelmina" och många fler.

På toppen av karriären bestämde sig bandet för att spela in en egen film, "Under ditt parasoll", en svensk western med glimten i ögat. Dessvärre ratades filmen av kritiker och publik och det var nära att det blev slutet för bandet. Resultatet blev skulder på flera miljoner. Samtidigt byttes det medlemmar i bandet, så det var stora omställningar under några år.

1970-talet började rätt ok med det hyllade albumet "Sven Ingvars i Frödingland", men topplisteplaceringarna var få och inte så framskjutna. Under återstoden av det decenniet spelade Sven Ingvars ofta som dansband, en ganska stor skillnad mot på

1960-talet då de sågs mer som ett pop- och rockband. Även under 1980-talet fortsatte det i samma stil, men mot slutet av det decenniet började det återigen hända saker. En nostalgivåg drog fram över Sverige. Sven Ingvars spelade in sina gamla hits på nytt och släppte de låtarna på albumet "På begäran" och nu började det dyka in allt fler riktiga konsertspelningar igen.

Bandets framträdande på Hultsfredsfestivalen 1991 presenterade värmlänningarna för ett ung och helt ny publik. Nu var inte Sven Ingvars ett dansband, eller popband längre, nu var det rock som gällde. Efter förvandlingen var bandet åter på topplistorna och spelades flitigt i radio och syntes allt oftare i tv. Comebacken på Svensktoppen blev extra lyckosam.

Låten "Två mörka ögon" stannade på listan i 72 veckor vilket var rekord på Svensktoppen då. Ingen låt hade tillbringat längre tid på Svensktoppen vid det tillfället. Idag är det Benny Anderssons orkester och Helen Sjöholm som innehar rekordet med 278 veckor med "Du är min man", ett rekord som inte lär slås.

Efter comebacken har Sven Ingvars förvaltat sin framgång på ett utmärkt sätt och fortsatt att dra folk vart än bandet uppträder.

Det senaste året har det inte blivit mycket spelat av förklarliga skäl, men nu hoppas bandet på en ljusning. En turné är planerad till senhösten 2021 på en rad olika platser i Sverige. 2019 släpptes albumet "Ingenting är som förut, allt är som vanligt", en titel som passar in både på Sven Ingvars av idag, men

även på den situation vi levt i det senaste året. Nu fyller bandet som sagt 65 år i år och det ska firas och namnet på turnén är "Sven Ingvars – En liten bit av Värmland".

– En liten eller stor bit av Värmland eller Sverige, det låter jag andra avgöra, men det beskriver på sätt och vis precis vad vi är, vi är sprungna ur den värmländska myllan och det varken ska eller vill vi tvätta bort. Allt det vi är, allt vi har varit ska rymmas i det vi gör nu. Ett jubileum ser jag som en sorts summering av den energi, kärlek, själ och hjärta alla tidigare medlemmar i bandet bidragit med, jag tror att det är det som gör att vi vibrerar än idag och således lever vidare, säger Oscar Magnusson.

Alla ingredienser finns där för en lyckad turné, om vi

fått bukt med pandemin när det är dags. Bandet har en fantastisk låtskatt att ösa ur. En lika stor vana att stå på scen och underhålla samt en publik som troligen är väldigt sugen på att få uppleva livemusik och gå på konserter igen.

Jubileumsåret inleddes med att bandet på nyårs-aftonen släppte låten "Röda trådens slut" som fick ett bra mottagande av Sven Ingvars fans. Det blev också bandets 54:e låt på Svensktoppen, det är siffror som imponerar. Bandet har också hintat om att det mycket väl kan komma ytterligare nya låtar under året. Turnén som främst rör sig i den södra halvan av landet har premiär på Halmstad Teater 5 november. Biljetterna är redan släppta.

Tony Berg

Turnedatum: 5 november, Halmstad Teater, Halmstad, 6 november, Kungsbacka Teater, Kungsbacka, 7 november, Vara konserthus, Vara, 8 november, Lorensbergsteatern, Göteborg, 12 november, KalmarSalen, Kalmar, 13 november, Jönköpings Konserthus, Jönköping, 20 november, Konserthusteatern, Karlskrona, 26 november, Konsert & Kongress, Linköping, 27 november, Växjö Konserthus, Växjö, 3 december, Wisbystrand, Visby, 4 december, Västerås Konserthus, Västerås, 10 december, Rival, Stockholm, 11 december, Rival, Stockholm, 12 december, Rival, Stockholm, 17 december, Löffbergs Arena, Karlstad, 18 december, Löffbergs Arena, Karlstad, 7 januari, Malmö Arena, Malmö.

BB

Rick Springfield
Orchestrating my life

(Sony)

Rick Springfield tillhör de artister jag alltid gillat och lyssnat på. Visst har det funnits album som ganska snart fallit i glömska, men det är inga större problem att skapa en fantastiskt bra spellista med Ricks bästa låtar. Det är lite av det han gjort på sitt senaste album "Orchestrating my life" som är ett live-album inspelat med Pacific Symphony.

Som vanligt ett knippe ut märkta låtar, men... Jag kan tänka mig att Rick Springfield uppskattade arbetet med detta album att få ge sina låtar ny kostym, men för mig känns det som om något hyllningsband försökt göra classic rock av materialet. Väl musicerat och sjunget, men grått och tråkigt.

Rick Springfields låtar behöver en klassisk rocksättning med bas, trummor och ett par elgitarrer bakom Ricks röst. Då fungerar dessa låtar bäst.

Livealbumet är varken bättre eller sämre än studioalbumet som gavs ut med samma upplägg 2019. (TB)

BBBB

Joanna Connor
4801 South Indiana Avenue
(KTBA)

Joanna Connor var bokad till Åmåls Bluesfest 2020 och 2021, men det kom en pandemi emellan. I väntan på att få turnera igen har hon spelat in ett nytt album. För ett antal år sedan när hon spelade på stamklubben i Chicago fick hon frågan om en ung kille fick spela lite före hennes show, och det fick han. Den unge gitarristen var Joe Bonamassa. Idag är det få blues och rockälskare som inte vet vem Bonamassa är. Nu har också ett eget skivbolag och hörde av sig till Joanna och ville spela in ett album med henne, lyckligtvis sade hon ja.

"4801 South Indiana Avenue" är ett fantastiskt cv för Joanna. Titeln är adressen där Theresa's Lounge låg. Det var en bar i Chicago som drevs av Theresa Needham och som kom att bli en plats där många av bluesens stora spelade i Chicago. Detta var långt före dagens bluesklubbar. Theresa var verkligen en av pionjärerna inom bluesscenen i Chicago.

Albumet är ett av de bästa bluesalbum jag hört på ett bra tag. Joanna är en fantastisk

Joanna Connor. Foto: Maryam Wilcher

gitarrist, inte minst när det gäller slidespelet. Hon har dessutom en själfull röst som gör är den perfekta inramningen till hennes gitarrbaserade blues. Topparna på albumet är inledande "Destination" där Jimmy Hall gästar. Redan från starten sätter slidespelet tonen för detta album och andra låten "Come back home" ser till att man fortsätter lyssna, en riktigt bra inledning på albumet. "Please help" är en annan favorit.

Joe Bonamassa som producerat albumet gästar på de två sista låtarna "Part time love" och "It's my time". Den första av

dem är en härligt go slowblues. Den andra låten, som är den sista på skivan, är också lugn och kanske den mest spännande låten på albumet där Joanna låter trummor och gitarr dominera. Nu är det bara att hoppas på att Joanna Connor dyker upp i Åmål 2022. (TB)

BBB

Kansas

The Absence of presence
(Inside Out Music)

Att få lyssna på ett helt nytt färskt album av mina gamla favoriter är en blandning av skräck och för-tjusning. Det kan vara ren bedrö-

velse när gamla gubbar tar modet till sig och gör slag i saken.

Men Kansas har fått till ett helt ok album, det känns fräscht och nytt trots att bandet har kvar sitt gamla sound med fioler, långa intron och episka riff.

Ja, jag måste säga att jag gillar denna platta skarpt trots att de starka spåren som alltid fanns på 1970- och 80-talsalbumen som "Dust in the wind", "Point of no return" och "Carry on wayward son" uteblir här, men som sagt Kansas har gjort det bra och skivan är en helt ok progrock-platta! (KK)

BBB**Sam Coffey & The Iron Lungs
Real One****(Inside Ouy Music)**

Detta Toronto-band är en helt ny bekantskap för mig och en riktigt positiv överraskning. Rak enkel rock som utvecklats hemma i replokalen. Medryckande och bra riffdrivna låtar som fastnar relativt snabbt. Bandet var från början ett renodlat punkband men har med tiden utvecklats till ett riff-rock-band med snygga melodier, körer och helt ok texter. Det är kanske på den senare biten som bandet fortfarande har potential att utvecklas flera steg.

På det hela taget ett album som absolut fungerar rakt igenom på en road-trip eller liknande. Ett rockigt sommaralbum. Det kommer nog inte bli en klassiker, men ett gott hantverk på väg mot något större inom några år känns det som. (TB)

BBB**Steve Lukather
I found the sun again
(Provogue)**

Ingen kan ifrågasätta Steve Lukathers förmåga som gitarrist. Han har radat upp ett otal hits med sitt band Toto. Förutom detta, hans elfte soloalbum har han hunnit med 25 album med Toto inräknat samlingar och live-album samtidigt som han spelat på en bra bit över 1 000 album med andra artister.

Personligen har jag alltid gillat Totos album bättre än Lukathers egna och så är det även med detta album. När det gäller musicerandet finns det inte mycket om ens något an invända mot, men låtarna är inte riktigt lika bra som på Totos album.

Bästa låten på albumet är covern på Joe Walsh låt "Welcome to the club" från albumet "So what". En fantastisk låt, men i sannings namn är Joe Walsh egen version flera klasser bättre, så lyssna på den istället.

I övrigt är det bara "Run to me" där Steve gästas av Ringo Starr och Joseph Williams som är intressant, så lägg pengarna på något annat album istället. (TB)

BBBB**Heavy Feather
Mountain of sugar
(The Sign Records)**

Om man inte visste bättre vore det lätt att anta att Heavy Feather egentligen var ett band från 1970-talet man helt enkelt missat tidigare. Hade så varit

fallet hade bandet säkert hört hemma på den brittiska hård-rocksscenen, men nu är det inte fallet. "Mountain of sugar" är andra albumet från detta Stockholmsband, och ett väldigt bra sådant dessutom.

Nu är det inte helt ovanligt att unga musiker gärna spelar musik som kanske deras föräldrar lyssnade på gärna lite tyngre rock från 1970-talet. Men det är inte många band som klarar av att skapa så starka låtar och dessutom ha ett eget sound samtidigt som man tydligt hör vart influenserna kommer från.

Att hitta något positivt med pågående Coronapandemi är inte lätt, men på senare tid måste jag erkänna att även om det känns tungt att inte kunna gå på konserter och lyssna på levande musik så finns det en liten fördel. Många av de band och artister som normalt hade tillbringat många dagar på turné har nu haft tid till att skriva nya låtar och även spela in dem. Gissningsvis har vi det senaste året haft ynnesten att köpa och lyssna på album som kanske inte hade skapats om livet hade rullat på som vanligt. Många av de albumen är dessutom fantastiskt bra, "Mountain of sugar" är ett av dem, om skivan sedan hade kommit nu om det inte varit pandemi har jag ingen aning om.

Det är ett genomgående starkt album med en bra start med

låtarna "30 days" och "Bright in my mind" som låter som något som kunde ha blivit resultatet om Blues Pills och Fleetwood Mac under Lindsey Buckingham-eran hade gjort en låt ihop – lysande.

Albumet fortsätter i samma stil. Låtarna håller hög klass. Lyssnar man noga går det att hitta ganska många olika influenser, men i Heavy Feathers hand blir det ändå till något eget, vilket är en styrka i ett band. Ett helgjutet album där mina två stora personliga favoriter är "Bright in my mind" och "Sometimes I feel". "Mountain of sugar" kommer knappast att samla damm hemma i skivhyllan, albumet kommer nog att spelas en hel del framöver. (TB)

BBB**Blackmores Night
Natures Light
(Ear Music)**

Detta är ett album som stundvis har riktigt fina låtar, med ett barockt tema bör nämnas. Själv är jag en älskare av just denna typ av musik som ger både ett skönt lugn och fria tankar. Vi har under åren fått ett flertal plattor från Blackmores solokarriär i form av lutor och andra kufiska sträng-instrument och detta tillsammans med en hel del av hans gamla sköna elgitarrsound. Albumet är helt klart lyssningsvärt men det når inte upp till att vara en riktig höjdpunkt utan hamnar någonstans

i mittensiktet, som sagt en platta man kan rekommendera till en kall Irländsk cider eller varför inte en pint med ale framför en skön brasa med ett grillad spädgris på fat. (KK)

BBBBB**Christopher Shayne
Ten high
(Carry on Music)**

Tung gitarrbaserad rock med en stadig rytmsektion som driver på hela tiden är Christopher Shaynes recept när han fått göra den musik han vill. Detta är musik som gör sig bäst live, det är jag helt övertygad om även om jag aldrig sett Shayne och hans band på scen.

Southern rock från början till slut med gott om attityd, eller handlar det rent av om att bara ha roligt och spela rock? Oavsett vilket så är det riktigt bra. Christopher har en perfekt sångröst för denna musik och ett kompetent band som får helheten att bli lite som ett ostoppbart tåg. Nämda "Pour the bottle" är min favorit på albumet tillsammans med "Any given sunday". Men det kunde lika gärna varit några av de andra låtarna.

Enda minuset är väl egentligen att det bara är sju låtar på "Ten high", men det kan också vara så att den hårda sållningen gjorde att skivan inte har några svaga spår, och då är det ju ett plus. (TB)

Greta Van Fleet. Foto: Universal

BBBB

Michael Schenker Immortal

(Nuclær Blast)

Mr Schenker har åter igen funnit sitt sound, ja, med hjälp av gamla vapendragare som Gary Barden, Robin McAuley och Graham Bonnett med flera gör han ett kanonalbum igen, med extra fin guldkant.

Ett klassiskt sound med ny touch och otroligt bra ljud gör detta album till en riktig höjdare. Michael har de tre senaste åren gjort plattor med en sättning han kallar Michael Schenker Fest, det hoppas jag han fortsätter med trots att gubbarna nått pensionsåldern. Detta album är helt klart en kanonskiva med ren råstyrka. (KK)

B

Alice Cooper Detroit stories

(Ear Music)

Alice Cooper gör en total dunderflopp med något som skall liknas vid ett konceptalbum av något slag. Ett konceptalbum tycker jag skall hänga samman men det missar herr Cooper fullständigt.

Trots hjälp av gamla räven Bob Ezrin som har album som Pink Floyds "The Wall" och Kiss

"Destroyer" med flera bakom sig så faller detta platt.

Att detta album spretar mer än en torr enbuske vid jul är ingen överdrift, funk, punk, hårdrock, blues, synth med mera – you name it. Allt finns med förutom Alices klassiska sound. Nja, nu ljuger jag lite för ett spår finns där det faktiskt låter Alice Cooper och det är låten "Sister Anne" och hade det inte varit för just denna låt så skulle jag totalsågat plattan, men nu ser jag den som en Sjutumssingel med en dålig B-sida. Denna skiva kommer definitivt samla damm i skivhyllan. (KK)

BBBB

Greta Van Fleet The battle at garden's gate

(Universal US)

Greta Van Fleet var ett band jag fastnade för direkt. Många menade att bandet var ett ointressant Led Zeppelin-eko. Visst har det funnits, och finns, beröringspunkter med Zeppelin, men hur många unga musiker har inte lyssnat sig döva på Zeppelin och andra band i början av sin karriär? Personligen missade jag kanske de likheterna för att jag gillade låtarna alldeles för bra. Nu är det många som vänt och

uppskattar bandet, fanskaran växer stadigt och bandet har gjort ett par starka album. Något som också ger bandet lite av sin speciella profil är Josh Kiszkas ljusa och kraftfulla röst. Bandet i övrigt är också dynamiskt och skapar en spännande ljudbild.

Kvartetten har utvecklats rent musikaliskt och har ett bredare spektrum än tidigare, utan att ha tappat sitt sound. Men... håller låtarna? Absolut, det finns några bleka spår som "Tears of rain" och "Built by nations" men det går absolut att leva med.

De starka låtarna är trots allt i numerärt överläge. Min personliga favorit är "Age of machine", men "My way soon", "Heart above", "Light my love" och "The barbarians" ligger inte långt efter. "The battle at garden's gate" kommer absolut att spelas lika flitigt som sina två föregångare. (TB)

BBB

Israel Nash Topaz

(Desert Folklore)

Jag har lite svårt att placera detta album i en genre, det finns så mycket att ta fasta på.

Countryrock, soul, lite jazz, pop... ja det mesta ryms i olika

stora delar på "Topaz". Israel har en otroligt vacker och smeksam röst som dessvärre kan försvinna lite i ljudbilden emellanåt. Ett starkt album där jag emellertid kan sakna en eller två up tempo-låtar eller någon lite långsammare ballad, men för att få lite mer dynamik i musiken.

Det är nog också det enda jag har att anmärka på. Annars är det ett perfekt album att spela när man sitter i bilen och har lite egentid till att njuta av musiken eller bara sitter hemma på balkongen och småslöar i solen till lite god musik och ett glas iskall ramlösa. (TB)

BBBB

Cheap Trick In another world

(BMG)

Cheap Trick hade sin storhetstid för runt 40 år sedan med hits som "I want you to want med" och "Dream police" så jag måste erkänna att jag inte hade några större förväntningar på bandets nya album, men där hade jag fel. Cheap Trick kan fortfarande konsten att göra tilltalande gitarrpop. Rick Nielsen har med all rätt en stor skara beundrare för sitt gitarrspel, och han har fortsatt att utvecklas. Robin Zander sjunger

fortfarande lika bra, visst han har kanske inte riktigt samma omfång i rösten som när han var 20 år, men hans röst har en annan styrka idag, och det utnyttjar Robin Zander till fullo.

Låtarna känns också fräscha. Bandet började spela in albumet redan 2018 med tänkt release 2020, men så blev det nu inte.

Albumet blev ett år försenat, så de fortsatte att arbeta med det och resultatet är ett av de bästa album bandet gjort i sin karriär. Topparna på albumet är "Light my fire", inledande "The summer looks good on you" och "Quit waking me up".

Albumet har också en lysande avslutning i form av John Lennon-covern "Gimme some truth" där Sex Pistols gamle gitarrist Steve Jones gästar. Lägg därtill att bandet som vanligt låtit Julian Raymond producera. Mixat har en av de allra bästa i branschen gjort, Chris Lord-Alge.

Cheap Trick är tillbaka på toppen igen. (TB)

BBBB

Paul Stanleys Soul Station Now and then

(UNI)

Jag hade kunnat lyssna på detta album vecka ut och vecka in, men jag hade aldrig kunnat gissa på att det var Paul Stanley från Kiss som stod bakom detta album. Det är kanske inte så långt från Kiss man kan komma, men det skiljer en hel del. Paul Stanley's Soul Station handlar om precis det, soul. "Now and then" är egentligen ingenting annat än en hyllning till det gamla Motown-soundet.

Faktum är att Paul Stanleys röst är som gjord för soul, det låter som om han aldrig gjort något annat. En stor och positiv överraskning. Albumet innehåller både eget material och covers, och det är väl de sistnämnda jag gillar bäst, utan att på något vi förringa Pauls låtskrivande, men det är inga dåliga låtar han gör covers på. "Just my imagination" av The Temptations, "Could it be I'm falling in love" av The Spinners

eller "Track of my tears" av The Miracles sitter perfekt alla tre, de egna låtarna håller också hög klass, ett rakt igenom utmärkt soulalbum. (TB)

BB

Saga Symmetry (Ear Music)

Ja, nu har jag gått och längtat i flera år efter ett nytt Sagaalbum, de föregående albumen "Sagacity" och "20/20" var i mitt tycke helt magiska skivor och skulle helt klart fått högsta betyg om jag hade recenserat dem här, men nu gäller det Segas senaste produktion och vilken besvikelse det blev. Ett akustiskt album med nya låtar som med all säkerhet skulle ha varit helt magiska i en studioversion med feta trummor och distade elgitarrer.

Men visst finns det spår som sticker ut som exempelvis "The right side of the other hall", men jag saknar Ian Crictons helt makalösa gitarrspel som inte kommer till sin rätt på akustisk

gura. Det bär mig emot men jag får vänta några år till på Sagakicken jag väntat på för detta album blir enbart en hyllvärmare dessvärre. (KK)

BB

The Black Keys Delta Kream (Nonesuch)

The Black Keys levererar ett bluesdoftande album fullt med covers på låtar av artister som Mississippi Fred McDowell, Junior Kimbrough John Lee Hooker och R.L. Burnside. Fem av albumets elva låtar är lånade av Junior Kimbrough. Med på albumet finns också gitarristen Kenny Brown som spelat med i stort sett alla gamla legendarer i Clarksdaleområdet.

Resultatet är precis så skitigt och lockande som man kan förvänta sig. Duon tolkar verkligen låtarna på ett sätt som hyllar de män som skrivit och spelat dessa låtar under en lång rad av år. Ett fantastiskt bra bluesalbum som kommer att spelas mycket. (TB)

BBBB

Electric Boys Upside Down

(Mighty Music/Sound Pollution)

Electric Boys har tillhört mina favoriter bland svenska rockband ända sedan debuten med "Funk-o-metal carpet ride" 1989.

Albumet inleds med en drygt sju minuter lång instrumental låt, som förvisso är bra, men, nej. Det blir för långt och för mycket och inte alls i min smak.

För min del startar albumet på allvar med andra låten, "Super God", en låt som också ger lite signaler om att det är ett tuffare Electric Boys än tidigare. Lite skitigare och ruffigare än man kanske är van med, men riktigt bra. "Thumblin' dominoes" är en vacker rocklåt som lika väl kunnat vara skriven på 1970-talet, perfekt för en roadmovie.

En av mina favoritlåtar på albumet är "Globestrutter" som i sitt sound kanske mer om tidigare Electric Boys-album. Bra enkel rock som sitter klockrent. "Twang 'em & Kerrang 'em" är också en tung riff-låt som fastnar direkt. Det finns några låtar på albumet som inte riktigt faller mig i smaken. De är absolut inte dåliga på något vis, men jag fastnar inte för dem helt enkelt.

Som helhet är det ett gediget rockalbum med Electric Boys fukiga rock, men på detta album har det även kryddats med stonerrock. Ett gediget hantverk väl värt sin peng. (TB)

BBB

Gary Moore How blue can you get (Provogue)

Det var en stor förlust för musikvärlden när Gary Moore gick bort 2011. Jag hade inte förväntat mig ett nytt album med Gary men nu är det ett faktum. Totalt är det åtta låtar som troligtvis spelades in när han arbetade med sina bluesalbum. Av någon anledning fick låtarna aldrig plats på något album, förrän nu, och det är jag glad för.

"How blue can you get" är ett starkt album som vittnar om att Garys hädangång var alldeles för tidig. Av de åtta låtarna är eget material och den andra hälften är covers. Det är Freddie Kings "I'm tore down", Memphis Slims "Steppin' out", BB Kings "How blue can you get" samt Elmore James "Done somebody wrong".

Albumet inleds med "I'm tore down", en perfekt start. En uptempoblues där Garys gitarrspel kommer helt till sin rätt. Den

tillsammans med "Done somebody wrong" är de två bästa av coverlågtarna.

Bland Garys egna låtar är det slowbluesen "Living with the blues" som fastnar bäst även om "In my dreams" också är en skön låt som för tankarna till "Parisienne walkways". Ett album som alla Gary Moore-älskare måste ha. (TB)

BBB

Torbjörn Risager & Emil Balsgaard Taking the good with the bad (Ruf)

Torbjörn Risager har gång på gång bevisat att han och hans band The Black Tornado är ett av Nordeuropas bästa liveband inom bluesen. Förra året släppte han albumet "Come on in" som gillades av både kritiker och publik. Nu har han släppt ett nytt album tillsammans med Emil Balsgaard som även det innehåller en handfull sköna låtar.

Inledande "Insomniac boogie" svänger bra, men talar inte riktigt mitt språk. Men när andra låten "I know you rider" vagnar igång är jag helt såld. Detta är blues och folkmusik när det är som allra bäst i mina ögon. Vilket groove det är bara att kapitulera.

"If I could" är en smäktande kärleksballad som Torbjörn Risager hanterar lika varsamt som ett nyfött barn. "The way you make me feel" är en annan stor favorit. Tillbakalutat och lät nonchalant känns det som, men så fantastiskt fängslande, nästan lite andligt.

Albumet är i sin helhet ett bra dagsverke men med några lysande toppar som gör att jag vet att jag kommer att återkomma till. (TB)

B

Kenny Chesney Here and know (Warner Nashville)

Kenny Chesney är en av de riktigt stora countrystjärnorna idag, men förhållandevis okänd på denna sida Atlanten. Det är i sig lite synd för han har en förmåga att skapa spännande berättelser med sina låtar som ofta har bra refränger och melodier som gör att låtarna fastnar. "We do" är en klockren start på albumet. En uptempolåt med hejklackskör. Därefter följer starka titellåten "Here and now" som bibehåller tempot. Många av sina största hits har Kenny haft med lugna låtar i stil med tredje spåret "Everyone she

knows". Låten har egentligen en lite ledsam text men den lindas ömt in i musiken som känns glad och positivt. Lite motsägelsefullt, men det är kanske det som gör att jag fastnar för låten.

"Heartbreaker" är ytterligare en låt i bra tempo också kommer att ligga på många amerikanska Spotify-listor. "Here and know" är ett bra album, men ändå inte något av Kenny Chesnys bästa. Det kan ändå fungera som en bra inkörsport till hans musik. (TB)

BBBBB

Dave Alvin

From an old guitar: Rare and unreleased recordings (Yep Roc)

Hade en gång ett textskrivarseminarium. Det var lördag och vi var ett gäng som hade sett Walter Hill-filmen "Streets of fire". En rockfabel med musik av Ry Cooder, Maria McKee, Phil och Dave Alvins band The Blasters med flera. De senare var en favoritgrupp som gick många

varv på skivtallriken. De spelade med energi, rockabilly, rootsrock, americana, 50's och liknande.

Eftersom det var lördag hamnade vi på Statt. Där kom vi på att vi skulle ha ett textskrivarseminarium. Hur svårt kan det vara att skriva en treminuters-låt?

Man skulle också kunna kalla det efterfest, men det låter inte lika coolt.

Jag mådde inte så bra när jag vaknade på söndag middag. Det

var fimpar överallt, Tomma och halvt urdruckna glas på bord och bänkar. Allmänt stökigt helt enkelt. På bordet fanns det också papper och pennor. Kreativiteten hade flödat framåt småtimmarna men med nyktra ögon gick det inte att tyda vad vi skrivit. Det var kanske lika bra.

Nu undrar ni säkert om Dave Alvins senaste album. Det är ju Dave Alvin så det är klart att den är lysande. (TG)

BB

Van Morrison

Latest record project volume I (Exile/BMG)

Van Morrison har en förmåga att skapa fantastiska berättelser med sina låtar. Visst är det så att allt han rör vid inte blir till guld, men han har förmågan och i sina bästa stunder av briljans har han få övermän som låtskrivare och artist.

På nya albumet inleder han med "Latest record project" som är en snygg skapelse där man direkt hör att det är Van Morrison. Han sjunger lika bra som han alltid gjort, kompet ligger lika klockrent som vanligt. Det som varierat lite på senare år är låtarna, det har varit lite upp och ner.

Det är också en Van Morrison som har lite åsikter om dagens samhälle om hur några få äger all media och kontrollerar vilka nyheter vi får till dels, något som stämmer bra in även här i Sverige. Jag kan personligen tycka att han är som bäst när han skriver om kärlek, både besvarad och obesvarad. På detta album finns det emellertid en hel del texter som inte är direkt positiva reflektioner över den värld vi lever i idag. Kändiskulturen och det faktum att sociala medier har blivit ett fritt spelrum för folk med en destruktiv syn på samhället och medmänskorna.

Det i sig behöver inte vara negativt, men jag saknar glöden i låtarna som fanns när han sjöng mer om känslor än hur världen ser ut idag.

Han har fått mycket skit för detta album i media, vilket kanske inte är så konstigt eftersom det är en av måltavlorna i texterna. Jag kan villigt hålla med om att detta inte är i närheten av att vara något av hans bästa album. Det är alldeles för långt. Av albumets 28 låtar hade det räckt att plocka ut tio. Då hade resultatet blivit bättre och mer lyssningsvänligt, men ett ok blir det i alla fall. (TB)

Blackberry Smoke. Foto: 3 Legged Records

BBBB
Blackberry Smoke
You hear Georgia
(3 Legged Records)

Det är kanske motsägelsefullt att säga att något som känns skapat på 1970-talet känns fräscht och nytt. Men det är ungefär så jag känner för Blackberry Smokes nya album "You hear Georgia".

Jag har sett bandet live ett antal gånger och har alla tidigare album. Kort och gott är jag ett fan. Då är det lätt att tro att bandet på ren automatik får ett bra betyg på ett nytt album, men jag vill nog påstå att det är tvärt om. Många gånger har man sett fram emot en ny skiva med någon favoritartist och när albumet väl låg på skivspelaren blev man besviken, det var inte så bra som man hoppats. Ofta har ett sådant album vuxit med tiden och det är bara att inse att ens förhoppningar ibland kan ställa till det.

Därför tror jag att man har större krav på ett album från en favoritartist än andra. Med det

sagt påbörjades lyssnandet ganska kritiskt, men jag fick ge upp, till min stora glädje. "You hear Georgia" är verkligen ett lysande album där låtarna och musiken väl mäter sig med de största inom southern rock som Lynyrd Skynyrd, The Allman Brothers Band med flera.

Samtidigt har de inte varit rädda för att nyttja dagens teknik, så ljudet är fantastiskt bra på albumet. Det finns inte en enda låt som faller ur på albumet, allt har en genomgående hög nivå.

Albumet startar klockrent med "Live ut down" som doftar av av 1970-talet, en låt som hämtad från en BBQ-fest i USA, det är lätt att måla upp scenen om man sluter ögonen.

Titelspåret "You hear Georgia" är kanske det som känns mest Blackberry Smoke vid första genomlysningen. Slidegitarren, stämsången och de lättsjungna refränger bäddar in låten på ett skönt sätt. Det kommer säkert bli en favorit på livespelningarna framöver.

MIn stora favoritlåt på albumet är "Ain't the same". Lite softare och mindre rockigt. Jag tänker nästan omgående på The Eagles. Samma utmärkta låtskrivande, stämsången sitter där. Det är nog den bästa nya låt jag hört på flera år, och då lyssnar jag ändå väldigt mycket på musik. Det hade räckt med denna låt för att jag skulle tycka att albumet är värt pengarna, dessbättre innehöll skivan bara godsaker.

Blackberry Smoke har en stor och trogen beundrarskara i Sverige men den stora massan har inte upptäckt bandet ännu, men med detta album kan det vara dags. Det finns flera låtar vid sidan av "Ain't the same" som borde kunna få speltid i radio.

Det går att fortsätta att skriva superlativ om varje låt på albumet, MVG från början till slut, men det allra bästa är att ge albumet en chans. Lysna igenom det på Spotify. Gillar du southern rock är jag övertygad om att det snart finns i din skivsamling, årets bästa album hittills. (TB)

BB
Nancy Wilson
You and me
(Carry On Music)

Nancy Wilson är mest känd från sitt och systern Anns band Heart med vilket de haft många hits genom åren.

När jag börjar lyssna på hennes soloalbum inser jag snart att det hadlar om något helt annat för Nancy. Tillbakalutat, snyggt och smakfullt. Gillar verkligen inledningsspåret och titellåten "You and me". Covern på Bruce Springsteens "The Rising" funkar också. Hon gör även en cover på Simon & Garfunkels "The Boxer" tillsammans med Sammy Hagar.

Som helhet är det en överraskande bra debut som avslutas med Nancys hyllning till Edvard van Halen i låten "4 Edward". Det finns några guldskor på albumet, men det håller inte riktigt hela vägen fram. Till viss del beror det på att musiken spretar lite, Nancy verkar inte ha varit helt säker på hur hon ville ha soundet, men ett helt ok album är det. (TB)

2021

Onkel Tuka, 5/6, Havnehagen Gastropub, Halden
Marky Ramone, 11/6, Musikens Hus, Göteborg
Sting, 18/6, Trädgårn, Göteborg
Kiss, 23/6, Scandinavium, Göteborg
Whitney Rose, 1/7, Nöjesfabriken, Karlstad
Melissa Horn, 16/7, Kvarteret Almen, Karlstad
Tom Jones, 5/8, Liseberg, Göteborg
Joshua Ray Walker & Rob Coffinshaker, 27/8, Nöjesfabriken, Karlstad
Mats Ronander, 28/8, Treetop Spa, Göteborg
Torsson, 3/9, Scalateatern, Karlstad
Whitney Rose, 8/9, Pustervik, Göteborg
Midland, 18/9, Nalen, Stockholm
Deep Purple, 26/9, Partille Arena, Göteborg
Alphaville, 2/10, Trädgårn, Göteborg
Slowgold, 15/10, Pustervik, Göteborg
Hanne Boel, 22/10, Brygga Kultursal, Halden
Van Der Graaf Generator, 28/10, Pustervik, Göteborg
Jakob Hellman, 29/10, Nöjesfabriken, Karlstad
The Stranglers, 4/11, Trädgårn, Göteborg
Sven-Ingvars, 6/11, Kungsbacka Teater, Kungsbacka
Sven-Ingvars, 8/11, Lorensbergsteatern, Göteborg
Maria Mena, 12/11, Brygga Kultursal, Halden
Ellen Krauss, 13/11, Nefertiti, Göteborg
Courtney Marie Andrews, 17/11, Pustervik, Göteborg
The Sounds, 26/11, Nöjesfabriken, Karlstad
Steve'N'Seagulls, 7/12, Pustervik, Göteborg
Sven-Ingvars, 17/12, Löfbergs Arena, Karlstad
Sven-Ingvars, 18/12, Löfbergs Arena, Karlstad

2022

Mando Diao, 16/1, CCC, Karlstad
Jethro Tull, 23/1, Konserthuset, Göteborg
Pugh Rogefeldt, 6/2, Konserthuset, Göteborg
Luvifer, 25/2, Pustervik, Göteborg
Big Country, 27/2, Pustervik, Göteborg
Kleerup, 31/3, Pustervik, Göteborg
Kim Wilde, 1/4, Trädgårn, Göteborg
Scott Bradlees Postmodern Jukebox, 3/4, Trädgårn, Göteborg
Kim Wilde, 9/4, Nöjesfabriken, Karlstad
Blues Pills + Spider, 9/4, Nöjesfabriken, Karlstad
Danko Jones, 22/4, Nöjesfabriken, Karlstad
Bryan Adams, 24/4, Scandinavium, Göteborg
Lloyd Cole, 25/2, Konserthuset, Göteborg
Brian Fallon & The Howling Weather, 28/4, Pustervik, Göteborg
A-ha, 28/4, Partille Arena, Göteborg
Sparks, 29/4, Annexet, Stockholm
Magnum, 14/5, Nöjesfabriken, Karlstad
Danko Jones, 7/5, Pustervik, Göteborg
Russell Howard, 9/5, Lorensbergsteatern, Göteborg
Larkin Poe, 1/6, Trädgårn, Göteborg
Jimmy Carr, 12/6, Konserthuset, Göteborg
Kiss, 22/6, Scandinavium, Göteborg
Iron Maiden, 22/7, Ullevi, Göteborg
Lars Winnerbäck, 30/7, Mariebergsskogen, Karlstad
Vintage Trouble, 5/8, Pustervik, Göteborg
Toto, 14/8, Partille Arena, Göteborg
Med stor reservation för ändringar!

Bonova Beat

Fotograferade på Stadts backgård i Åmål sommaren 1994 inför bandets spelning på hotellet. Med på bilden är Max Abbey, Tony Kjellstrand, Rustan Rydén och Lasse Lindberg.

The Periwinkles

Porträtterade i PD:s studio i februari 2010. Från vänster: Eddie Torsson, Anders Nilsson, Jens Karlsson, Denny Jansson och Peter Nilsson.

Jimmy Five

PR-bild inför Åmåls Bluesfest 2013. Fotograferad vid logerna på Karlbergsteatern i Åmål. Från vänster Sebastian Ferger, Henrik Sätterman, Hanna langgaard, Otto Nilsson, Marcus Åsberg och Johan Josephsen.

Dr Zjivago

Bilden är från Medis i Säffle 1992 i samband med en rockbandstävling. Från vänster: Petra Nordvall, Johan Bryntesson, Joakim Oscarsson, Anders Johansson, Lars-Inge Gordon och Björn Jansson.

Emil & Zandra

PR-bild för Emil och Zandra Ernebro fotograferade i PD:s studio i februari 2009.

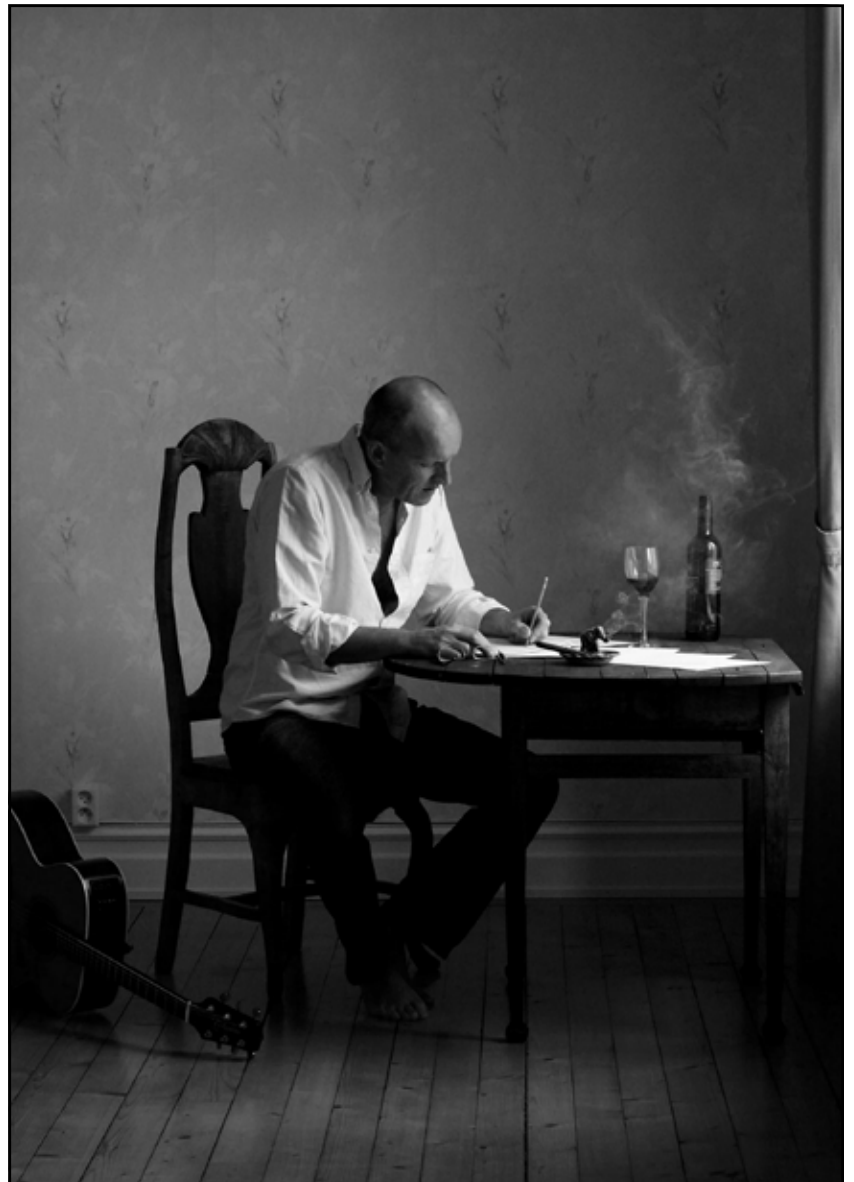
Klas Kihlberg
a.k.a. Fat Bull a.k.a. Grandmaster
Bull fotograferad i studio 2018
inför Åmåls Bluesfest samma år.

Ted Russell Kamp
Amerikanske singer/songwritern
och tillika basisten i Shooter
Jennings Band gästade Café
XO vid flera tillfällen. Bilden
är tagen i samband med en
konsert i december 2008. På
bilden flankeras Ted Russell
Kamp av Camilla Wester
och Sofia Schubert

Svante Sjöblom
Den skånske gentlemannen
och musikern porträtterad
backstage under Åmåls
Bluesfest sommaren 2015.

Per Skjervik
Fotograferad i en nästan tom
lägenhet på Kungsgatan i Åmål
i maj 2010. Bilden användes
sedan som omslagsbild på Per
Skjerviks soloalbum "Skjervik".

MUSIK/LOKALA VINYLER

Coronaviruset har ställt till det för många, inte minst musiker. Så passa på att ge lite draghjälp till de av våra lokala musiker som har vinylalbum att sälja. Ett album kostar inte mer än entrén till en konsert, men räcker mycket längre. Kontaktinfo finns under respektive album. Finns även med några mindre lokala musiker vars album är värda att ha i din samling. Och ja, det finns en singel med på sidan.

Mark/Martin: Mark/Martin
(Åmål Records) amalrecords.se
150:-

Marcus Bohm & The Bang: 56
(Åmål Records) amalrecords.se
150:-

Mark Tholin: Charred Tree
(Åmål Records) amalrecords.se
150:-

Dan Viktor & Dan Magnusson: Ferlin
(Nacksving) 072-562 15 11
199:-

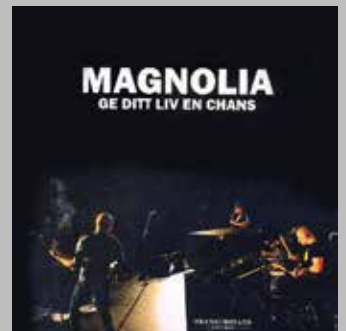
Magnolia: På djupt vatten
(Transubstans) 073-055 78 27
150:-

Magnolia: Svarta sagor
(Transubstans) 073-055 78 27
150:-

Magnolia: Ta tjuren vid hornen
(Transubstans) 073-055 78 27
150:-

Magnolia/Kometen: Ge ditt liv en chans/Ball of fire
(Transubstans) 073-055 78 27
60:-

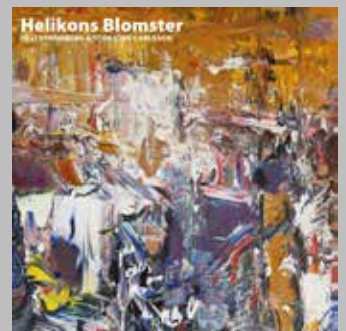
Göran Samuelsson: Tupilak
(Fergus) goransamuelsson.se
250:-

Maddox Street: Ultraviolet
(Mad Ox) 076-805 13 56
229:-

Lisa Lystam Family Band: III
(Ramasound) lisalystam.se
250:-

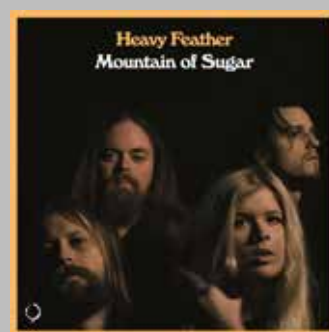
Olli Strömberg/Torbjörn Carlsson: Helikons blomster
(Memoria) 070-518 88 99
200:-

Siena Root: Secret of our time
(M.I.G.) sienaroot.com
230:-

Seasick Steve: Can U cook?
(BMG) ginza.se
239:-

Heavy Feather: Mountain of sugar
(The Sign Rec) hotstuff.se
189:-

Heavy Feather: Debris & Rubble
(The Sign Rec) hotstuff.se
239:-

Conny Larsson

Åmål

Vad lyssnar du mest på just nu?

– Just nu är det mycket Jefferson Airplane.

Vilken var den första skivan du köpte själv?

– Det var Sweets "The Sixteens".

Och vart köpte du den?

– På LT-Musik på Kungsgatan i Åmål. Troligen var det Berit Kristoffersson som stod bakom kassan.

I ditt tycke, vilken är den bästa skivan genom tiderna?

– Det är Sex Pistols "Never mind the bollocks".

Bästa partyplattan för lördag kväll?

– The Saints album "I'm stranded".

Bästa söndagsplattan?

– Det är The Cures "Seventeen seconds".

Jenny Strömberg

Henån

Vad lyssnar du mest på just nu?

– Oj, det var svårare än jag trodde. I dessa tider när man samlar alla bästa låtar i listor, men när det gäller album är det George Harrisons "All things must pass".

Vilken var den första skivan du köpte själv?

– Det var Bob Marleys skiva "Live!".

Och vart köpte du den?

– I Göteborg, minns inte vart men det var troligen på Bengans.

I ditt tycke, vilken är den bästa skivan genom tiderna?

– Det finns ju så många, ole dole doff... Queens "A night at the opera".

Bästa partyplattan för lördag kväll?

– Det är Paul Simons album "Live in New York city", är det för mycktt party åker även Jävlaranammas skiva "Fin i kanten" på.

Bästa söndagsplattan?

– Björn Afzelius & Globetrotters "Exil".

Me & My Rock-T-shirt

För några år sedan påbörjades ett projekt som fick namnet Me & My Rock-T-shirt. Tanken var att ställa ut bilderna vilket också gjordes i samband med Åmåls Fotofest ett år. Men efter ett tag försvann inspirationen, men nu är tiden mogen att fortsätta fotograferandet för en ny utställning. Så jag kommer att fotografera så många personer jag kan framöver i t-shirts med deras favoritartist logo/tryck på. De som ställer upp måste vara medvetna om att bilderna ska visas i utställningsform och förhoppningsvis också ges ut i bokform. Vill du vara med och visa upp din rock-t-shirt?

Skicka ett mail till info@amalsgrafiska.se så löser vi en plåtning.

Patrik Adamsson

Under 1990-talet var Patrik Adamsson en ung lovande domare som fick allt mer respekt av spelarna för sina insatser på planen. På bilden delar han ut en varning i en match på Fengershof.

Jurij Richlov

I början av 2000-talet låg Åmåls SK i division I, tränaren, Jurij Richlov, hade de hämtat från Ryssland.

Fengersforsseger

Bjarne Gårdebratt och Johan Arvidsson firar Fengersfors IK:s seger över IFK Åmål på Fengershof i Dalslandsfemman lördag 29 september 2001. Segern innebar att FIK säkrade andraplatsen i serien. Gårdebratt svarade för två mål och Arvidsson ett.

Per Boström

Under många år tävlade Per Boström på hög nivå inom windsurfingen. Det blev några stora mästerskap innan han lade satsningen på hyllan. Viktigt att hålla igång på vintern också, men lite trögt gick det.

Johan Rahmn

Åmåls SK:s Johan Rahmn rundar en Forshagaförsvare i en match hemma i Åmåls ishall.

Seglings-SM i Åmål

SM i 606 på Åmålsviken 2000.

Lena Andersson

Lena Andersson i IFK Åmåls damlag i handboll går på genombrott i en av otaliga matcher hon gjorde i IFK-tröjan.

Sandberg och Svarfvar i SM

Sofia Svarfvar och Sara Sandberg var två Åmålsseglare som deltog i SM i 606 på Åmålsviken 2000.

Moodestysplace

Maria Olsen Photography

www.moodestysplace.com

Baretta Magazine nummer 13 kommer 31 augusti 2021

Redaktionen tar gärna emot tips om kommande evenemang, intressanta artikeluppslag, personporträtt och annat. Hör gärna av er på e-postadressen nedan, vår facebookside eller direkt till någon av oss på redaktionen. Vi ses i augusti!

tony@tonyberg.com